

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Cultu Sacrosancti Cordis Dei Ac Domini Nostri Jesu Christi

Galliffet, Joseph de

Romae, M.DCCXXVI.

Exemplum fideliter exscriptum ex iis quæ jussu Patris sui spiritualis
scripsit de vita sua ven. Mat. Margarita Maria Alacoque.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45817](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45817)

Carolus Natorum inv.

Petrus Marinus sculp.

E X E M P L U M

Fideliter exscriptum ex iis, quæ jussu patris sui spiritualis scripsit de vita sua vener. Mater Margarita Alacoque ordinis B. V. Mariæ a Visitatione nuncupati.

Mirabitur fortasse Lector, in hujusce scripti translatione, stili negligentiam: verum scire debet, id consulto a fidissimo interprete factum esse; qui religioni ducens, exemplum exhibere ab autographo vel in re levissima discrepans, scrupulosius forte adhaesit verbis ac locutioni istius servæ Dei: quæ sic loqui incipit.

UI igitur unius intuitu, O mi Deus, hæc scribendi onus ab obedientia mihi impostum subeo, veniam petens, quod ab eo abhorrentem me præbuerim. Verum, ut tibi compertum est uni, quam graviter ab hoc onere suscipiendo abhorream: ita tu potes unus mihi robur impertiri,

A a

ut

2 DE VITA VENERAB. MATRIS

ut hac in re me ipsa vincam, quum hoc obedientiae praescriptum acceperim, tanquam a te profectum, qui hoc ipso poenas a me repetere voluisti nimiarum, quas adhibueram, cautionum; ut satisfacerem gravi illi, quam semper experta sum, animi propensione, ad meipsam in perpetua rerum creaturarum oblivione sepe- liendam. Et quodam die quum promissa elicuissem ab iis, qui meo huic desiderio obsecundare poterant; quumque ea omnia, quae, facta per obedientiam potestate, scripseram, igne absumsissem, ea, quae sequuntur, scribere iussa sum. Fac, O summum bonum meum, ut nihil scribam, nisi quod ad majorem tui gloriam spectet, mihi que gravissimum meimet pudorem incutiat.

II.
*Prima pue-
ritia.*

Quantum tibi debeo, O mi amor unice, quod me a prima pueritia praeveneris, non secus ac Dominus & possessor Cor meum occupans; quamvis tibi restitutam cognosceres. Ut primum me ipsa cognoscere per aetatem potui, peccati deformitatem ostendisti animae meae, ex quo tantus illius horror infixus est cordi meo, ut vel minima labes mihi instar esset intolerabilis supplicii, & ad praefervidam infantiae indolem in me compe- scendam, sat erat dixisse, offensum iri Deum. Haec vox vel incitatum me sustinebat in lubrico, & ab eo, quod facere cupiebam, retrahebat. Assidue urgeri me sentiebam ad has voces proferendas, quid rei hoc esset ignara: O mi Deus, voveo perpetuam tibi casti- tatem, meamque puritatem tibi consecro. Hasque ipsas voces aliquando protuli intra illud temporis spatium, quod

quod interfuit inter utramque actionem sacram, qua Sacerdos & Hostiam & Sanguinem sacrosanctum populo ad venerationem exhibet in Missæ sacrificio, cui solebam interesse nudis nixa genibus, quantumcumque frigus sæviret. Nec magis vim hujus vocis (voveo) quam hujus alterius (castitas) animo percipiebam. At eo tantum mens mea ferebatur, ut in alicujus silvæ recessum me abderem, quod ne fieret obstabat nihil, nisi quod timerem ne illic in homines aliquos incurrerem.

Beata V. Maria maximam mei curam semper gessit. Ad eam in quovis discrimine, tanquam ad solemne per-
fugium meum adibam, ejusque ope gravissima pericula effugi. Ad Filium ejus Christum Dominum recta pergere non audebam; sed ad ipsam sanctissimam Matrem me conferebam semper, cui rosarii coronam offerebam nudis genibus humi positis, aut toties flexo genu cum terræ osculo, quoties *Ave Maria* pronuntiarem.

Patre orbata sum adhuc puellula, & quum nulla do-
mi, præter me, proles esset, nisi mascula, quumque
mea mater liberorum suorum, qui omnino quinque
erant, tutrix facta, raro admodum se contineret do-
mi; hinc factum est, ut ad annum usque ætatis octa-
vum circiter cum dimidio a famulis & rusticanis edu-
carer. Deinde tradita sum educanda religiosis cujus-
dam Monasterii virginibus, ubi ad sacram Euchari-
stiam suscipiendam promotam sum circa annum ætatis
nonum. Hæcque Corporis Christi communio pue-
rilia gaudia omnia, animique oblectamenta usque

III.

*Patrocinium
B. Virginis.*

IV.

*Patre orba-
tur.*

*Primæ Com-
munionis ef-
fectus.*

4 DE VITA VENERAB. MATRIS

adeo amara mihi effecit, ut jam nullum esset, quod non fastidirem, eorum licet conquirendorum avidissima. Verum quoties una cum puellis æqualibus meis aliquid voluptatis capere parabam, toties sensus aliquis intimus inde me retrahebat; & in aliquem domus angulum sevocatam non ante patiebatur quietam esse, quam sibi obsecuta essem; ac deinde me impellebat ad orandum non aliter ferme quam humi prostratam, aut nudis nixam genibus, aut genu subinde flectentem; dummodo tamen nullus est testis: at mihi incredibile quoddam supplicii genus accidebat quum ab aliquo forte deprehenderer.

V.
Vitæ & religiosæ studium.

Magno studio incendebar ea faciendi quæ a virginibus illis Deo dicatis fieri videbam, quum omnes, meo iudicio, sanctæ essent, & putabam, si religiosam vitam amplecterer, sanctam me non secus ac illas factum iri. Hæc cogitatio tantum in me accendit religiosæ vitæ desiderium, ut nihil spirarem aliud. Quamquam non ea solitudine, quæ meo desiderio satis esset, adstrictæ mihi videbantur illæ, quibuscum debebam religiosæ virgines. At quod nullas alias cognoscerem, ipsarum institutum mihi amplectendum esse arbitrabar.

VI.
Gravi morbo tentatur, quo facta Deo promissione, liberatur.

Verum morbo correpta fui tam gravi, ut totum circiter quadriennium non ambulaverim, ac vix offibus mea pellis hæreret. Quam ob causam duos tantum annos in hoc monasterio relicta fui: nec meo morbo medicinam aliter invenire licuit, quam concepto erga beatam Virginem voto, si mihi ipsa fa-

ni-

nitatem redderet, in ejus filiarum numerum aliquando me adscriptum iri. Quod votum vix emiseram, quum sanitatem adepta sum, simulque novam protectionem beatissimæ Virginis, quæ me habens pro sua, tanto cum imperio domina facta est cordis mei, ut me tanquam sibi dedicatam gubernaret, ea quæ peccabam redarguens, & Dei mei voluntatem facere me docens: ac mihi inter recitandum rosarium nostrum aliquando sedenti obtulit illa sese beatissima Mater, & objurgationem adhibuit in hæc verba, quæ nulla unquam oblivio delevit ex animo meo, licet admodum tenera tunc ætate essem: *Miror, mea filia, quod mihi tam negligenter servias*. Hæc verba tam graviter affecerunt animum meum, ut in omne vitæ tempus mihi profuerint. Confirmata ex morbo, animum prorsus contuli, ad quærendam in degustando libertatis fructu oblectationem: de eo, quod promiseram, præstando parum sollicita. At illud, O mi Deus, tunc nesciebam, quod mihi deinde compertum plane fecisti; postquam scilicet tuum sacratissimum Cor tantis cum doloribus in Calvariæ monte me peperisset, vitam illic a te mihi datam non alio sustentari posse, quam Crucis alimento, quæ mihi pro delicatissimo ferculo futura esset. Quod quomodo contigerit jam narabo.

Ut primum recuperatæ valetudinis fructus gustavi, converti me ad vanitatem & creaturarum rerum amorem; mihimet blandiens falsoque persuadens, tenerum erga me matris & fratrum meorum ani-

VII.

Vanis oblectationibus dum indulgere vult, afflictione revocatur.

mum liberam mihi potestatem facere levia mihi nonnulla oblectamenta comparandi, captando, quantum liberet, otio. Mihi plane monstrasti, O mi Deus, longe me a meis rationibus abesse, quas mecum ipsa subduxeram, juxta eam, qua ad voluptatem trahebatur, nativam animi propensionem; non vero juxta placitum consiliorum tuorum, quæ a meis longe aliena reperi. Quum enim mea mater, eam, quam domi habebat, autoritatem exuisset, & in alios quosdam transfulisset, tantum exinde in nos imperii sibi arrogarunt, ut nec ego nec illa duriores unquam servitutem expertæ fuerimus. Non hæc eo scriptura sum, quo velim hæc personas carpere; aut judicare, eas mihi molestiam exhibendo peccasse: noli finire, mi Deus, ut hæreat hæc in me cogitatio, sed fac, ut in eas tantum intuear, tanquam in instrumenta, quibus ad tuam sanctam exequendam voluntatem usus es. Jam ergo nulla penes nos erat relicta potestas domi, nec facere quidquam, illorum hominum injussu audebamus. Bellum erat assiduum, & omnia tam arcte clavi servabantur, ut ne congrua quidem indumenta reperirem, quibus operta pergerem ad sanctum Missæ sacrificium, nisi & calanticas & vestes alicunde mutuas fumerem. Tum vero sentire cœpi, quam gravi premerer jugo servitutis, cui me quidem ita totam mancipabam, ut nec domo exirem, nec facerem quidquam, nisi obtenta a tribus facultate. Ex eo tempore omnes affectus mei in id conversi sunt, ut solatium omne meum, voluptatem omnem

omnem in sanctissimo Eucharistiæ sacramento quærem. Verum, quum in pago degerem procul ab æde sacra posito, illuc ire non poteram, nisi tribus illis personis annuentibus, fiebatque ut alia facultatem concedente negaret alia; ex qua repulsa conceptum dolorem quum sæpe testarer lacrymis, increpabar eo nomine, quasi voluissem ad conductum locum ac tempus, juvenem aliquem adire, cujus blanditiis carere me ægre ferrem, audiendæ Missæ aut sanctissimi Sacramenti benedictionis accipiendæ desiderium obtendens. Ego vero mihi conscia cordis mei, quod ita ab his, quæ mihi exprobrabantur, abhorrebat, ut corpus meum millies in frustra discerpi facilius, quam mihi tales cogitationes injici, passura fuisset: non habens tunc aliud perfugium, quam aliquem domus hortive, aut stabuli secretiorem locum, ubi positus humi genibus cor meum per lacrymas coram Deo meo effundere mihi liceret, implorata piæ Matris meæ beatissimæ Virginis ope, in qua repositam spem omnem habebam: illic dies integros exigebam, omni cibo prorsus, ac potu abstinens. Hoc vero postremum mihi familiare erat; & nonnunquam rusticani pauperculi paulum lactis, aut fructuum sub vesperam, commiserationis sensu ducti mihi porrigebant. Ac deinde quum repeterem domum, tantus me timor invadebat, tanta trepidatio, ut mihi ipsa viderer non alia esse, quam criminis alicujus rea, cui sententia audienda esset suæ damnationis: et me feliciorum arbitrata essem, si emendicato pane vescendum, quam si in his angustiis vivendum

dum

8 DE VITA VENERAB. MATRIS

dum foret ; quum sæpe ne panem quidem fumere e mensa auderem . Nam ex quo pedem referebam domum , gravius mihi bellum denuntiabatur , quod curam omissem familiæ , rei que domesticæ harum dilectarum personarum de quibus dixi , tam beneficarum animæ meæ : & ne verbi quidem unius proferendi potestate facta , domesticas operas una cum famulis peragebam ; quibus expletis noctes agebam , non secus ac diem exegeram fundendis lacrymis coram imagine Domini mei crucifixi , qui ostendit mihi , haud perspicienti tamen quid ageret , se velle cor meum in suam penitus potestatem redigere ; & velle se illud in omnibus efficere vitæ suæ patienti consentaneum ; ideoque velle se præsentem se sistere animæ meæ , ut me induceret ad agendum eo modo , quo agebat ipse in mediis illis durissimis cruciatibus , quos mihi ex amore mei se pertulisse monstrabat : quæ cogitatio ex eo tempore tam alte descendit in animum meum , ut dolores meos ne temporis quidem puncto intermittere optassem .

VIII.
Christi patientis assidua presentia .

Exinde enim Dominus mihi assidue præfens aderat , aut Crucifixi imaginem , aut illam quæ *Ecce homo* inscribitur effigiem referens , suamque crucem bajulans ; quod mihi tantum impressit commiserationis sensum , tantumque ærumnarum amorem , ut quicquid paterer , leve mihi videri cœperit , præ illo , quo ardebam , patiendi desiderio , ut meo Jesu patienti quam simillima efficerer : ac mœrebam , quod manus illæ , quæ ad me percutiendam aliquando attol-

le-

lebantur, sustinerentur in ipso suo impetu, & suam in me asperitatem omnem non effunderent. Equidem assiduo urgebar studio cujusvis obsequii, officii-que exhibendi erga veros illos amicos animæ meæ, quæ pro illis ultro victimam se fecisset, quum mihi nihil esset jucundius, quam illis benefacere, & de illis quicquid boni poteram dicere. Verum mihi nihil adscribendum est eorum, quæ tunc a me facta nunc scribo, & repugnante admodum natura scribam; sed supremo domino meo, qui meam voluntatem prorsus occupaverat, & per quem mihi ne licebat quidem querelam, aut murmur edere, nec levem commotionis sensum adversus illas personas admittere. Imo non patiebatur dominus meus, ut sinerem vicem meam doleri, nonnullave commiserationis significatione levare, dicebatque se hujus patientiæ exemplum dedisse, & volebat, ut siquando non possem efficere, ne quis ea de re apud me verba faceret, excusarem illos, & culpam in me contra residere dicerem: quum peccatis meis (quod vere ita se habet) longe graviora deberentur.

Verum in illa summa vi, quam patior hisce scribendis, quæ semper silentio obvolveram, tanta cura tantisque cautionibus adhibitis, ne in posterum evulgerentur; conata etiam omnem horum imaginem e memoria mea expungere, id totum relinquendo in amantissimi Domini mei memoria, apud ipsum de hac mea, quam sentio repugnantem & adversantem, natura conquesta sum; verum hoc ejus responsum audiui:

IX.

Nova in his scribendis repugnantia, porro ut pergat Christus jubet.

B b

per-

perge filia mea, perge, renitaris ne, an non, nihil interest ad voluntatem meam, quam impleri omnino oportet. Atenim, quí possim, O mi Deus, in eorum redire memoriam, quæ ex quo gesta sunt, anni jam fluxere plus viginti quinque? an nescis patris mei cœlestis æternam me esse memoriam, ex qua nihil unquam excidit, & in qua tum præteritum, tum futurum perinde sunt ac præsens? Omni igitur abjecto timore scribe quicquid ego tibi dictabo, pollicitus gratiæ meæ, qua perfundatur, unctiorem, ut hinc major in me gloria redundet. Primum id a te fieri volo ad ostendendum tibi, me ludere in iis frustrandis curis, ac cautionibus, quas a te adhiberi passus sum, ut occultares affluentes gratiarum divitias, quas in pauperulam, qualis es tu, & abjectam famulam meam effundere mihi complacitum fuit; quarum gratiarum recordationem intermittere nunquam debes, ut illarum assiduas mihi grates referas. Deinde id a te fieri volo, ut docearis has tibi gratias adscribere te non debere, nec parcam esse illarum cum aliis communicandarum; quandoquidem volui, ut mihi cor tuum canalis vice fungeretur, per quem hæc dona cœlestia, juxta propositum meum, in animas transfunderem, quarum multæ, hocce beneficio, e perditionis barathro revocabuntur, ut tibi posthac ostendam. Tertia est causa cur id a te fieri volo, ut scilicet notum faciam me esse veritatem æternam, nec posse mentiri, in promissisque servandis fidelem esse, ac gratias, quas tibi contuli, cujusvis examinis & proba-

bationis patientes esse. Quibus auditis vocibus, tantum mihi roboris accessisse sensi, ut magno licet timore angar, ne cuiusvis in oculos hæc scripta incurrant, coeptum tamen scribendi laborem, quovis meo incommodo, persequi deliberatum mihi sit atque decretum, ut supremi Domini mei voluntas impleatur.

Erat illa mihi crux una ex omnibus gravissima, quod matris meæ cruces allevare non possem, quas ferre multo mihi gravius erat, quam meas; quamquam id ipsi non afferebam solatii, ut vel unum ea de re verbum apud me facere posset, ne ea voluptate, quam inter colloquendum de nostris incommodis, animo caperemus, Deus offenderetur. Tum vero quum illa morbis conflictaretur, summo afficiebar dolore; levibus enim, quæ poteram præbere, obsequiis & curis prorsus relicta, non parum capiebat incommodi; ex eo quod obserata omnia reperienti mihi, necesse erat vel ipsa ova, & alia id genus ægrotantibus necessaria emendicare: qui cruciatus erat non levis ingenio meo timido. Huc accedebat, quod agerem cum rusticanis, qui plura me docebant, quam audire voluisssem. Et quum aliquando illius capiti erysipelas succrevisset in horrendum tumorem, ruborem, ac duritiem, cui medicina facta est nulla, nisi quod illi e vena sanguis emissus per vulgarem, qui illac transibat, e pago quodam chirurgum; is mihi dixit, non posse illam, nisi miraculum interveniret, ex hoc morbo emergere, mea unius ope & cura: nec ha-

X.
Ex Matris
afflictione
& ægrotudi-
ne, dolore
acerbo tan-
gitur.

bebam ad quem confugerem aut adirem, nisi con-
 fuetum asylum meum Beatissimam Virginem,
 & supremum Dominum meum, apud quem unum
 conquerebar, ut assiduas quibus mergebar æru-
 mnas lenirem; inter quas, quum aliud acciperem ni-
 hil, quam irrisiones, accusationes, & injurias, ne-
 sciebam quid per fugii quærerem. Quum igitur ad san-
 ctissimum Missæ sacrificium perrexissem sacro Domi-
 nicæ Circumcisioni die Dominum rogatura, ut ipse
 per sese medicus, & medicina esset languenti matri
 meæ, meque quid mihi factu opus esset, doceret; tan-
 ta id clementia præstitit, ut domum reversa genam
 matris apertam, & hiantem repererim quantum vo-
 la patet in latitudinem, idque intolerabili cum foeto-
 re, ut nemo propius accedere sustineret. Curare vul-
 nera nesciebam, eorumque ne aspectum quidem aut
 contactum ferre poteram, antequam huic curando ma-
 nus adhibui, omnibus aliis destituta, præterquam di-
 vinæ providentiæ medicamentis. Ex eo vulnere mul-
 tas carnes putridas quotidie refecabam: verum tanto
 animi robore confirmari me sentiebam, tantaque fidu-
 cia in bonitate supremi Domini mei, quem semper
 animo præsentem meo, intueri mihi videbar, ut de-
 nique brevi temporis spatio, præter omnem humanæ
 spei probabilitatem, mater mea sanitati reddita fuerit:
 toto autem morborum illorum tempore lecto ferme &
 somno abstinebam, nec alimento utebar nisi exiguo,
 dies totos sæpe absque omni cibo peragens: at me so-
 labatur Dominus ac magister meus, & perfecta meæ

voluntatis ad suam sanctam voluntatem accommodatione reficiebat; quum eorum omnium, quæ mihi acciderent, unum illum authorem agnoscerem, sicque alloquerer: O supreme Domine mi, nisi tu velles, id minime accideret; sed tibi gratias ago, quod ita fieri permittas, ut me tibi similem efficias.

Inter hæc omnia tanto impetu ad orationem trahi me sentiebam, ut multum animo angerer, quod neque scirem, neque possem addiscere quo pacto orandum esset, omnibus plane carens hominum spiritualium colloquiis. Atque de oratione unum erat quod scirem, nempe illud ipsum orationis nomen, quæ vox mira quadam dulcedine cor meum ad se alliciebat. Implorata ope divini magistri mei, ab ipso didici quem modum a me in orando teneri cuperet; quod mihi in omne vitæ meæ tempus utile fuit. Ad suos pedes provolvi me jubebat cum intimo proprii nihili sensu, ad poscendam ab ipso veniam eorum omnium, quæcumque adversus ipsum peccaveram; tum præmissa divini illius Numinis adoratione, meam illi orationem offerebam, quomodo ad illam peragendam progrediendum esset nescia. Deinde se ipse mihi exhibebat præsentem in illo mysterio, in quo considerari a me volebat; meamque mentem sic occupabat, meas omnes potentias in seipso absorptas tenens, ut nullam animi evagationem paterer; at illius amandi studio cor meum consumi se sentiret: quod me insatiabili afficiebat desiderio, & sacram Eucharistiam accipiendi, & adversa patiendi. Verum quomodo huic

XI.
*Orationis ei
studium in-
funditur.*

orationi necessarium tempus reperire nesciebam ; quum aliud mihi non suppeteret quam nocturnum, ex quo quantum poteram spatii suffurabar . Et quamvis hæc occupatio mihi delicias afferret supra quam verbis exprimere possum suaves, hanc pro oratione non habebam, assidueque ad orationis exercitium urgeri me sentiebam : pollicebarque Domino, ut primum orare me docuisset, in eo opere quicquid mihi liceret temporis me collocaturam . Nihilominus ipsius Domini bonitas, in ea, quam dixi, animi occupatione adeo me defixam tenebat, ut inde fastidium contraxerim illarum, quæ voce perficiuntur, precationum, quas coram sanctissimo Sacramento persolvere non poteram .

XII.
Erga sanctis-
simum Sa-
cramentum
ardens affe-
ctus .

Ibi tam profundam animi attentionem experiebar, ut nunquam ullum ibi manendi tædium mihi obreperet . Imo dies ipsos, & noctes totas illic ultro exegissem omni cibo prorsus & potu carens, neque id quod faciebam sciens, nisi quod in ipsius divino conspectu instar ardentis cerei consumebar, amorem ipsi pro amore redditura: nec poteram in primo templi aditu consistere, ad sanctissimum Sacramentum, quantumcumque inde pudoris sensus mihi in animo nasceretur, quam proxime poteram accedebam : eas solas felices, earum conditionem æmulatione dignam putabam, quæ sacram Eucharistiam frequenter sumebant, quæve libera potestate gaudebant perstandi coram sanctissimo Sacramento . Et si, ut verum fatear, tempus ibi a me male admodum collocabatur, & Christus nihil a me nisi

nisi iniustam honori suo labem, ut opinor, accipiebat: Supra dictarum personarum benevolentiam mihi conciliare conabar, ut aliquod temporis spatium ad sanctissimum Sacramentum adeundum mihi concederent. In pœnam meorum peccatorum accidebat, ut natalitia Christi Domini nocte dormire non possem, & parochus in sacro ad plebem præconio palam significabat, qui somnum nondum cepissent, iis illa nocte communicandum non esse: ego vero quæ dormire non poteram, ad sacram mensam non audebam accedere. Itaque hic dies lætitiæ, dies mihi erat lacrymarum, quas habebam pro cibo omnique oblectamento.

Nempe enim magnis me criminibus obstrinxeram; uno scilicet dierum genialium, ut aliquarum quibuscumque versabar puellarum voluntati indulgerem, personato vultu vestem mutaveram; quod mihi, toto vitæ meæ tempore, doloris & lacrymarum materies fuit: non secus ac culpa, quam admittebam vanis ornamentis induendis ex eodem studio obsequendi voluntati supra dictarum personarum, quibus usus est Deus tanquam justitiæ suæ instrumentis ad puniendas injurias, quas ipsi mea peccata intulerunt; quanquam piæ erant illæ personæ, nulliusque peccati consciæ sibi erant in iis omnibus quæ erga nos facta sunt. Neque vero illas ego alicujus culpæ vinculo teneri putabam, quum ita Dei mei voluntas esset, neque ullam a me propterea malam gratiam inierant. Sed heu! Domine mi, miserere infirmitatis meæ in summo illo dolore ac pudore, quem mihi hæc scribenti tam acriter incutis, quod
tam

tamdiu, ne hæc ipsa scriberem quæ scribo, repugnauerim. Confirma me Deus, ne hîc opprimar gravissima id mihi merito exprobandis conscientiaæ meæ voce. Ita plane spondeo, opitulante gratia tua, me tibi nunquam restitutam; etiamsi oportuerit me sanguinem profundere, & in omnium contemptum venire & omnem inferorum furorem adversus me armare, ad ultionem sumendam de contrariis voluntati tuæ conatibus meis, quorum veniam a te suppliciter posco, necnon fortitudinem id quod a me perfici cupis perficendi, quantumcumque repugnans ab eo me absterreat privatus mei ipsius amor.

XIII.

*Agitur ut in
matrimonio
collocetur;
inde pugna
& dolores
animi gravissimi.*

Ut igitur inceptum persequar; crescebant una cum ætate cruces meæ; nam Diabolus locupletes suscitabat procos, qui me sibi peterent in sponsam, idque multis erat causa domum nostram frequentandi, quos alloqui mihi necesse erat, quod mihi supplicii loco erat non exigui. Ex hac enim parte urgebant me consanguinei, ac mater imprimis assidue flens, mihi inculcans nullam sibi nisi in me superesse spem emergendi e miseria, quum sibi polliceretur apud me perfugium, statim atque nuptui tradita forem: ex alia parte Deus tam acriter instabat cordi meo, ut ejus persequendi nullum finem faceret. Semper enim mihi obversabatur ante oculos votum a me emissum, quod si violarem, horrendas pœnas datura essem. Tenerum amorem quo matrem meam complectebam, adhibebat adversus me malus Dæmon, jugiter mihi ob mentis oculos ponens quas illa lacrymas funderet, meque,
si

si religiosum statum amplecterer, causam fore cur animi dolore enecaretur, cujus mortis rationem Deo redditura essem; nam in curis & obsequiis meis spem suam habebat plane collocatam mater. Id me tormento intolerabili cruciabat; sic enim illa me diligebat & ego ipsam, ut vivere sine mutuo conspectu non possemus: alia ex parte religiosæ vitæ desiderium urebat me assidue, necnon meus impuritatis horror. Hæc omnia martyrii quoddam genus mihi infligebant; neque enim ullo quietis intervallo reficiebar, effundebarque in lacrymas, neminem habens cui has cordis angustias aperirem, neque quid consilii caperem sciebam. Tandem tenera, qua matrem prosequer, amicitia potiores apud animum meum partes obtinere cœpit, mihiq; venit in mentem, quum hoc votum a me adhuc puellula emissum esset, fore ut eximi facile possem illius vinculo, quod contraxeram non satis intelligens quid rei hoc esset quod facerem. Præterea admodum abhorrebam ab injiciendis libertati meæ vinculis, mecum ipsa reputans mihi jam non fore liberum jejuniis, elemosynis, ac piis verberationibus pro arbitrio deditam esse; ac vitam religiosam tantum sanctitatis in suis cultoribus exigere, ut mihi ad illam sanctitatem pervenire futurum esset impossibile: atque adeo fore, ut in eo vitæ genere æternis suppliciis digna fierem. Incipiebam me inferre in hominum cœtus & colloquia, & ad ipsis placendum me ornare curiosius, quantum in me esset, animum oblectare satagens. At tu, Deus meus, qui solus aderas testis gravium meo-

rum & diuturnorum certaminum, quibus victa mil-
lies succubuissem, nisi tua me bonitas & misericordia
extraordinario roborasset auxilio, longe alia de me con-
silia iniens, quam quæ apud me ipsaolvebam, plane
ostendisti cordi meo & tunc, & aliis sæpe temporibus,
durum ipsi fore ac gravissimum, contra potentem
amoris tui stimulum calcitrare: quanquam mea me in-
fidelitas & malitia eo adduxit, ut ad illi resistendum,
& ejus omnes in me motus extinguendos vim omnem
& industriam adhiberem, sed frustra: nam mediis in
congressibus hominum, & in ipsis oblectationibus, tam
ardentes in me sagittas intorquebat, ut cor meum,
omni ex parte transfigerent, & consumerent; ac dolor
qui me urebat hæere me stupenti similem cogeret.
Nec satis id erat ad ingratum cor meum a suis avo-
candum nugis: sentiebam me quasi ligari & magna
vi quasi vinculis trahi, tantoque impetu, ut tandem
facere non possem quin sequerer eum, qui me in abdi-
tum quempiam locum vocabat, ubi me objurgabat
acriter; nam zelator erat miseri cordis mei, quod hor-
rendas patiebatur persecutiones: hîc postquam ab eo
veniam in faciem procidens postularam, asperis diutur-
nisque verberibus eo impellente, in me ipsa sæviebam;
tum non secus ac antea revolvebar ad priores vanita-
tes, ac priorem resistendi facilitatem: et vesperi cum
maledicta illa Satanæ insignia deponerem, illa dico va-
na ornamenta, ejus malitiæ instrumenta, se mihi offere-
bat supremus Dominus meus, qualis erat in mysterio
flagellationis totus deformatus, mirum quantum ex-
pro-

probrans mihi, meis vanitatibus se eo redactum esse, meque jacturam facere temporis adeo pretiosi, cuius severam rationem in morte ipsi redditura essem; se prodicionibus a me ac persecutionibus excipi; post tot mihi data indicia amoris sui, illiusque desiderii, quo ardebat, ut ipsi similis efficerer. Quæ omnia tam alte descendebant in animum meum, tamque acerbis cordi meo plagas inferebant, ut amare flerem. Et sane mihi esset admodum dictu difficile quid tunc paterer, quidve tunc experiretur animus meus, quod ignara tunc essem, quid esset vita spiritualis, de qua nullum documentum acceperam, nec ab ullo quicquam audieram; de ea nihil sciens, aliud, quam quod supremus Magister meus me docebat, quodque ut facerem sua quadam amica vi compellebat.

Ut vero a me ipsa pœnas qualescumque repeterem injuriarum, quibus ipsum afficiebam, & ad illam quam in me expetebat, cum ipso similitudinem reformarer; dolorem, quo premebar, levatura, miserum hocce flagitiosumque corpus nodosis vinciebam funibus, tamque arcte constringebam, vix ut spirare possset & cibum sumere: idque genus pœnæ tam diuturnum patiebar, ut funes veluti depressi penitusque defixi essent in carnem, quæ supercrescens efficiebat, ut nisi magna vi acerboque cum dolore revelli funes possent: quod item eveniebat in catenulis, quibus brachia sic vinciebam, ut illas nonnisi cum avulsis carnis frustulis exuerem. Tum cubabam in assere, aut in baculis cuspidatim nodosis, ex quibus lectum mihi ster-

XIV.
Corporis
maceratio-
nes acerbis-
sime.

nebam; tum verberabam me flagris, aliquid remedii conquirens meis interioribus pugnis ac doloribus, præ quibus quicquid tolerabam extrinsecus, licet omnes ignominia, & illata mihi, de quibus supradixi, molestia perseverarent jugiter, & auferrentur potius quam remitterent, hæc, inquam, omnia nonnisi refrigerationis loco mihi erant præ interioribus poenis meis, quas ut tacita ferrem, & juxta boni magistri mei documentum silentio tegerem, tantam mihi vim faciebam, ut earum nihil, ullo prodiret externo indicio, nisi quod pallefcere & macescere deprehendebar. Timor, quo angebar, Deum meum offendendi, gravius adhuc quam cætera omnia me excruciebat; tam gravia enim & perpetua mihi videbantur esse peccata mea, ut mirarer quod mihi terra non dehifceret, & sepeliendæ tam indignæ peccatrici inferorum abyffos non aperiret. Peccata mea quotidie lubens sacramentali confessione expiassem; & id tamen nonnisi raro mihi licebat. Qui Sacerdotem in sacro tribunali diu occupatum detinerent, eos ego pro Sanctis habebam, longe abfimiles a me esse existimans, quæ culpas meas accusare nescirem. Id mihi ingentem lacrymarum vim eliciebat. Exactis aliquot annis inter has omnes poenas & pugnas, aliaque incommoda, nullo aliunde accepto solatio quam a Salvatore meo Jesu Christo, qui se meum ipse moderatorem fecerat, vitæ religiosæ desiderium denuo in corde meo tam vehementer exarsit, ut illam quovis oblato incommodo amplecti apud me statuerim. Sed hei mihi! rursus non potuit illud propositum perfici maturius, quam

quam post quadrienium, quo temporis intervallo undique mihi congeminatae sunt poenae, congeminata certamina; adeoque feci, ut mihi ipsa poenitentias congeminarem, quantum per supremum magistrum meum licebat.

Longe enim aliam vitae rationem me inire docuit, virtutum pulchritudinem mihi ostendens, ac triumphum præsertim votorum, paupertatis, castitatis, & obedientiae, quibus exercendis virtutibus animam fieri sanctam mihi dicebat, idque dicebat mihi, quia inter orandum ab ipso petebam, ut me sanctam efficeret. Quumque alium ferme librum non legerem, quam eum, qui Sanctorum vitas persequitur, hunc aperiendo mecum ipsa dicebam, quærenda mihi est una præ cæteris imitatu facilis vita, ut possim, eandem tenendo, quam illa sancta tenuit, viam, sanctitatem, quam adeptæ est, assequi. Illud autem me angebat præcipue, quod viderem tam crebris a me culpis Deum offendi, quem a Sanctis non quemadmodum a me offensum fuisse putabam, aut, si quis certe offendisset, perpetua deinde in poenitentia vixisse; quod mihi magna suscipiendarum poenitentiarum injiciebat desideria. At supremus Magister meus tantum mihi incutiebat timorem propriæ voluntatis faciendæ, ut jam tum putarem, quicquid facere possem, ipsi acceptum non fore, nisi ex amore & obedientia facerem. Neutrum vero quomodo in praxim redigere oporteret sciebam, putabamque mihi crimini verti, quum dicerem a me diligi Deum meum, quod opera mea dictis repugnantia cernerem. Ipsum orabam, ut ad id faciendum

XV.
*Pulchritudo
virtutum ei
demonstratur.*

me perduceret, quod a me fieri vellet ad ipsi placendum, & amorem significandum, quod in hunc modum præstitit. Tantum mihi amoris impressit erga pauperes, ut nulla jam alia quam ipsorum consuetudine frui ultro optassem; tamque tenero me commovebat commiserationis sensu ob illorum miseriam, ut si penes me fuisset, nihil mihi reliqui fecissem, & quum mihi pecunia erat ad manum, hanc pauperibus puerulis elargiebar, ut ii ad me catechismum precesque addiscendi causa allicerentur. Quo fiebat, ut me, quocunque irem, sequerentur; quorum tanta nonnunquam turba confluebat, ut hiberno tempore quonam eos exciperem loco non haberem, præterquam in amplo cubiculo, in quo admittebam omnes, unde aliquando expellebamur. Id mihi multum afferebat molestiæ; neque enim quicquam eorum, quæ facerem, alienis oculis deprehendi volebam; & quicquid furripere possem, illis erogare existimabar; quod tamen non faciebam, furti horrore me impediente, & præter id, quod meum erat, nihil dabam; quod ipsum dare, nisi ex obedientiæ nutu non audebam. Quamobrem blandiebar matri meæ, ut quod habebam, dare per illam mihi liceret, quæ quod multum me amaret, satis ad annuendum meis optatis facilem se præbebat. Quum autem abnuerat, quiescebam paulisper a precibus, tum illam iteratis postulationibus fatigabam; Nihil enim jam facere poteram injussu non solum matris meæ, sed eorum etiam quibuscum habitabam, quorum ex nutu arbitrioque omnia faciebam, quod mihi

mihi affidui supplicii instar erat. Verum existimabam frangendam esse voluntatem meam in iis omnibus, a quibus maxime abhorrerem, mihi que faciendum esse, ut illis hominibus parerem ad experimentum capiendum possemne religiosæ vitæ jugum ferre: illæque tam assiduæ facultatum petitiones gravibus repulsis excipiebantur, & in gravem me captivitatem adigebant. Hinc enim tantum in me exercebatur auctoritatis, ut nulla Monialis alieno arbitrio arctius mancipata esset: sed illo, quo ardebam, amandi Dei desiderio incitata, difficultates omnes superabam, studioseque prospiciebam, ut id facerem, quod maxime repugnabat propensionibus meis, & a quo gravius naturam abhorreere sentiebam. Quod desiderium ita me urgebat, ut, si quando huic obsequi destiteram, culpam hanc Sacerdoti in confessione aperirem. Vulnerum aspectum horrebam quam maxime, sed continuo mihi incumbendum fuit ad illa curanda & osculanda, ut me ipsa vincerem, neque qua parte id aggrederer sciebam; sed supremus magister meus tam opportune subveniebat ignorantibus meis, ut vulnera vel periculossissima brevi sanata deprehenderentur, nullis aliis, quam divinæ providentiæ medicamentis: verum ejus bonitati confidebam magis, quam remediis adhiberi solitis.

Nativo impetu ferebar ad amorem voluptatis atque animi oblectationis, at plenus ille doloris cruciatus Salvatoris mei, qui sese mihi in mysterio flagellationis offerebat, satis superque me a voluptate capienda retrahebat. Hac enim exprobratione Dominus cor meum pe-
ni-

24 DE VITA VENERAB. MATRIS
nitus perfodiebat: tunc ut hanc oblectationem captus?
ego vero nullo unquam voluptatis sensu me oblecta-
vi, & omnis generis acerbitates tui causa hausi, ut mi-
hi cor tuum devincirem; & tamen etiamnum de istius
cordis dominatu certare mecum velles. Hæc omnia
non parum commovebant animum meum; sed inge-
nue fateor nihil me tunc horum intellexisse, adeo rudi
ingenio eram; nec boni quicquam faciebam, nisi quia
Dominus ipse tam valide me ad illud urgebat, ut ejus
impressioni resistere vix possem. Quod mihi pudor-
em incutit in his omnibus, quæ hîc scribo; ubi signi-
ficare vellem quam merito mihi debeat æternum
supplicium, quod jugiter Deo ejusque gratiis restite-
rim, tum significare etiam cuperem ejus miserationum
multitudinem; videbatur enim onus in se suscepisse
fugitantem me insequendi, & assidue opponendi suam
bonitatem meæ malitiæ, suum amorem meis ingrati-
animi noxis, quæ mihi toto vitæ tempore acerbissi-
morum dolorum materiam præbuerunt; quod supre-
mum liberatorem meum agnoscere nescirem, qui mei
curam ab ipsis incunabulis tam amanter gesserat, ac
semper deinceps gerere perrexit. Quumque aliquan-
do stupore veluti absorpta mirarer, quod tanta infi-
delitas mea, totque vitia, quæ in me cernebam, non
efficerent, ut me respueret, hoc mihi responsum dedit:
sic tecum ago, quod te cupiam efficere quoddam ve-
luti compositum ex amore meo, meisque miserationi-
bus. Et alio quodam tempore dixit mihi: te mihi in-
sponsam elegi, mutuamque inter nos fidelitatem pol-
lici-

liciti sumus, quum mihi castitatem vovisti. Ego te ad illud votum emittendum sollicitabam, antequam mundus ullam sibi partem cordis tui vindicasset; illud enim purum omnino mihi deposcebam, terrenisque affectibus incoquinatum: quo in statu ut illud mihi conservarem, propriæ voluntatis tuæ malitiam omnem auferebam, ne posset ipsa cor tuum corrumpere; tum sanctæ Matris meæ curis servandam te dedi, & apud eandem depositam te habui, ut pro ratione mearum voluntatum te informaret.

Hæc adeo Virgo sanctissima bonæ Matris loco mihi semper fuit, nec suo unquam auxilio me frustrata est, ad eamque in meis angustiis & necessitatibus solemne mihi confugium erat tanta cum fiducia, ut sub ejus materna protectione nihil esse mihi videretur, quod metuerem. Itaque tunc temporis voto me obstrinxi ad jejunium diebus sabbati in ejus honorem observandum; ad officium ejus Immaculatæ Conceptionis, quum legere scirem, recitandum; ad Salutationem Angelicam septies quotidie toto vitæ tempore recitandam, flexo toties genu in honorem septem ipsius dolorum; meque tradidi in ancillam ipsius perpetuam, eam suppliciter orans, ut eo nomine ac titulo decorare me ne gravaretur. Verum tanquam ipsius filia eam alloquebar non secus ac bonam Matrem meam, in quam amore vere tenero jam tum affici me sentiebam. At illa severe me objurgavit quum denuo paratam me vidit cedere terribili pugnae, quam in memetipsa experiebar. Nam victa consanguineorum persecutionibus, Ma-

D d trif-

XVI.
*Beatissimæ
 Virginis
 maternus in
 eam affe-
 ctus.*

trisque tam charæ lacrymis, nec non monitis quæ ipsa dabat, puellam anno ætatis vigesimo debere sibi vitæ conditionem amplecti, in eorum sententiam pertrahi incipiebam. Mihi nempe perpetuo inculcabat Satanas: Misella, quid consilii capis, quum religionem vis ingredi? omnibus te ridendam propinatura es; nunquam enim in hoc vitæ genere perseverabis. Et quis pudor religiosam vestem exuere, e monasterioque dimitti? Quæ te deinde latebra fatis occultabit? Inter hæc omnia prorumpebam in uberes lacrymas, nam a viris mirum quantum abhorrebam, nec jam quid amplecti statuerem sciebam.

XV.II.
*Sponsi Christi
 querela,
 minæ, &
 promissa.*

At tandem misertus est mei supremus magister meus, qui intentos semper in votum meum oculos meos tenebat. Et quodam die post sacram, ni fallor, communionem, se mihi monstravit esse sponforum, quos amare possem, formosissimum, ditissimum, potentissimum, in omnibusque perfectissimum & absolutissimum; quumque ante tot annos ipsi desponsa essem, quærebat cur, se relicto, alium accipere vellem. Tum vero hæc adjecit: scito, si ita me spreveris, æternum te a me deseri; si vero datam fidem mihi feras, non discedam a te, & adversus omnes inimicos tuos ero tua ego ipse victoria: indulgeo aliquid ignorantix tuæ, quod scilicet nondum, qui sim, intellexeris; si vero mihi fidelis es, & me sequeris, docendo efficiam ut me cognoscas, meque tibi manifestabo. Hæc quum diceret, tam profunda pace perfudit interiora mea, tantamque tranquillitatem expertus est animus meus
 ut

ut decreverim morituram me potius, quam mutaturam esse consilium. Tunc mihi vincula mea videbantur esse dirupta, nihilque metuendum superesse; quum cogitarem, etiamsi vita religiosa purgatorium mihi futura esset, levius fore reliquo vitæ tempore illic purgari, quam ad inferna detrudi, quæ toties ingentibus peccatis meis promeruissem. Quum igitur fluctuans animus meus ad vitæ religiosæ propositum se applicuisset, divinus ille sponsus animæ meæ, ne ipsi adhuc e manibus elaberer, petiit ut libertatem meam ipsius potestati ultro permitterem; quia debilis eram. Nihil in me moræ fuit, quominus huic divinæ potestati traderetur libertas mea, quam quidem ex illo temporis articulo Dominus potenter invasit; tamque alte ex hoc ipso momento se insinuavit in cor meum, ut votum meum renovarim: quid rei esset, incipiens intelligere. Illi sponsondi, me quovis etiam vitæ proposito periculo, nunquam aliud quam religiosæ vitæ genus amplexuram, idque palam domi significavi, consanguineos orans, ut, quantumvis conditiones ab iis oblatas qui me sponsam petebant, commodas esse mihi repræsentarent, illas respuerent. Quod quum mater mea intellexisset, coram me temperabat a lacrymis; sed assidue flebat apud eos omnes, qui sermonem ea de re inferebant. Illi autem sibi omnino faciendum putabant, ut me monitum venirent, si matrem relinquerem, mortem illi a me accersitum iri: hujusque damni rationem mihi apud Deum aliquando reddendam; neminem enim habebat mater, cujus

28 DE VITA VENERAB. MATRIS
obsequiis juvari posset; addebantque tam bene me, ma-
tre mortua, quam viva Monialem fore. Atque unus
e fratribus meis, qui me multum diligebat, omnes
conatus adhibuit ut a meo proposito me deterreret,
partem mihi offerens sui patrimonii, quo dotata pin-
guius, commodius nuberem. His omnibus cor meum,
non secus ac rupes, immotum tangi desinebat, licet ad-
huc triennio mihi manendum in sæculo, & adversus
hæc omnia pugnandum esset.

XVIII.
*Mittitur in
Patru domum, ubi a
Consobrino
in familiam
s. Ursulæ al-
licitur.*

Tunc missa sum in domum unius ex patruis meis,
ejusque curæ commissa. Huic erat filia monialis, quæ
quum me sciret ingredi religionem velle, nihil non effe-
cit, ut me haberet ejusdem secum instituti sociam. Ne-
que tamen allici me sentiebam ad vitæ genus quod
profitentur sacrae virgines a sancta Ursula dictæ. Illi
respondebam: attende, si in cœnobium vestrum ingre-
diar, ingressuram me in gratiam tui tantum: volo au-
tem in monasterium me recipere, ubi nec ullæ consan-
guineæ, nec personæ sint mihi notæ, ut divini amoris
impulsu religionem profitear. Verum quum nescirem
ubinam futurum illud esset, variarum religionum no-
titia carens, qua discernerem quænam mihi esset ex
omnibus suscipienda, prope modum manus dabam il-
lius importunis sollicitationibus; eam enim amabam
plurimum, adhibebatque, ut me exoraret, authorita-
tem Patru mei, cui obsistere non audebam, quod tu-
tor meus esset, mihi que diceret, non minus charam
me sibi esse, quam unum ex filiis suis; ac propterea
velle se, ut in eo oppido, ubi degeret, stabilis mane-
rem.

rem. Nec ullo modo passus est, ut me frater meus reduceret domum, quod diceret pro jure suo se velle habere me in potestate. Quo factum est, ut frater meus qui nondum voluerat annuere, ut vitam religiosam amplecterer, admodum mihi succensuerit; his omnibus connivere me putans, ut ipso invito, & Matris injussu in sanctæ Ursulæ cœnobium me conjicerem. Sed longe ab eo consilio aberam; quo enim me urgebant magis (quod eo usque perductum est, ut me etiam intromittere vellent in monasterium) eo graviore fastidio ab illo vitæ genere abhorrebam.

Mihi arcana quædam vox dicebat intus, non te illic volo, sed inter religiosas sanctæ Mariæ. Attamen illas Moniales a sancta Maria dictas videndi nulla mihi fiebat potestas, quamvis earum multas cognatas haberem; mihi que de illis dicebantur, quæ fatis esse possent, ut mentes propositi tenacissimas ab eo deducerent. At quo plures adhibebantur conatus, ut ab eo consilio deterrerer, eo illas amabam magis, mihi que desiderium augeri sentiebam illarum institutum amplectendi, propter hoc tam amabile sanctæ Mariæ nomen, quod mihi significabat, hanc esse ipsam quam quærebam, vitæ rationem. Et quodam die quum intuerer in pictam tabellam magni sancti Francisci Salesii, visus est in me, quam suam appellabat filiam, oculos conjicere, tam paterno simul amicoque affectu, ut illum non alio deinceps quam boni patris loco habuerim. Sed de his omnibus nihil audebam dicere, nec sciebam, quo pacto me expedirem a consobrina mea, & to-

XIX.
Sed a Deo
vocatur ad
Moniales a
S. Maria di-
ctas.

ta illa religiosa familia, quæ tantis benevolentiae officiis me prosequeretur, ut jam adversus illam tueri me non possem.

XX.
In domum
paternam
revocatur
ubi recrude-
scunt pugnae
& dolores.

Quum autem in ipso versarentur articulo aperiendæ mihi januæ Monasterii, per nuntium certior factum, fratrem meum ex gravi morbo decumbere, & matrem meam in extremis esse. Quod me impulit ad iter versus ipsam hoc ipso tempore suscipiendum, a quo deterreri non potui, quanquam ægrotabam, non tam aliqua alia ex causa, quam ex animi dolore, quem contraxeram, quum viderem quamdam mihi necessitatem instare ingrediendi cœnobium, quo me non vocatam a Deo arbitrabar. Nocte tota iter confeci licet leucarum propemodum decem. Hunc in modum extricata fui ex illis angustiis, ad gravissimam aliam crucem rursus experiendam, quam non explicabo per singula, quum satis multa jam ea de re dixerim. Satis sit dicere, meis omnibus molestiis novam esse factam dolorum accessionem. Ostendebatur mihi matrem meam sine me vivere non posse, quando quidem meus tantilli temporis discessus ejus morbi causa erat; ac denique illius mortis rationem Deo me reddituram esse: Quod quum mihi diceretur a personis Ecclesiasticis, acres mihi doloris aculeos infigebat, ob tenerum amorem, quo illam complectebam, & quo utebatur Diabolus, ut persuaderet mihi, hunc ipsum quem cogitabam a matre discessum, meæ damnationis æternæ causam fore.

Ex alia parte tantopere me urgebat Deus meus ad omnia, ipsum sequendo, relinquenda, ut nullo jam intervallo ab hoc suo impulsu vacare me pateretur: tantoque me accendebat desiderio ad vitæ ipsius patientis similitudinem me conformandi, ut quicquid malorum ferebam pro nihilo haberem; quæ mihi erat causa gravioribus pœnitentiis me afflictiandi, & quandoque humi me abjiciens coram imagine crucifixi Domini mei, his eum verbis alloquebar: O mi dilecte Salvator, quam felix ero, si tuam in me imaginem patientem imprimes! & mihi respondebat: *hoc ipsum est quod volo, dummodo tu mihi non obstitas, & quod tuarum est partium ad hoc opus perficiendum conferas.* Ut vero nonnullas mei sanguinis guttas illi darem, digitos meos arcte vinciebam, tum illos infixis acubus pungebam, & singulis sacræ quadragesimæ diebus, quantum in me erat flagris me, verberabam, in honorem verberum quæ in flagellatione accepit. At quantocumque temporis spatio me verberarem, parum inde poteram elicere sanguinis, quem bono Magistro meo rependerem pro sanguine in mei gratiam effuso, & quia humeri erant pars illa corporis quam cædebam, multo tempore opus erat, ut aliquid sanguinis exprimerem. Verum triduo ante quadragesimam me ipsa discerpissem lubens, ad compensandas injurias divinæ ipsius majestati a peccatoribus illatas. Trium illorum dierum jejunium, quantum fieri poterat, pane & aqua contenta observabam; reliqua, quæ mihi in cibum tunc dabantur, pauperibus erogans.

Meum

XXI.

Novis se
pœnitentiis
excruciat.

XXII.
*Eucharistiæ
desiderium.*

Meum maximum gaudium erat, quod mundum relictura essem, meque hac cogitatione oblectabam, quod frequenter sacram Eucharistiam sumtura essem. Non enim nisi raro illius sumendæ facultatem obtinere poteram, meque unam ex omnibus felicissimam arbitrata essem, si frequenti Eucharistiæ communionem uti potuissem, & noctes sola coram sanctissimo Sacramento traducere; tam fidentis enim animi mihi ipsa conscia eram, ut licet ultra modum cæteroqui meticulosa, nihil tamen simile animo agitarem, simul ac eram in illo loco deliciarum mearum. Et in pervigilio dierum Eucharistiæ communioni sacrarum, non aliter quam mihi vim inferendo loqui poteram, alto silentio veluti mergi me sentiens, ob illius actionis magnitudinem, quæ mihi obscunda erat; & post susceptum sanctissimum Sacramentum lubenti animo abstinuissem cibo, potu, sermone, aspectu; tantum erat solatium, tanta tranquillitas, quam experiebar. Et quantum in me erat, latitabam, ut meum summum bonum amare discerem, cujus impressionibus tantopere urgebar ad amorem, ejus amori rependendum.

XXIII.
Orandi methodum doceri ardet.

Verum si cætera etiam omnia facerem, mihi non videbar amare unquam ipsum posse, nisi orationis exercitium docerer: nam de orandi modo, & ratione nihil sciebam aliud, quam quod ipse Dominus me docuerat, ut scilicet Sanctis omnibus ipsius motibus me traderem totam, siquando me solam cum ipso in exiguum aliquem recessum possem concludere. At mihi fatis non dabatur otii, toto enim, quantus quantus

tus

tus erat, die, mihi cum domesticis famulis laborandum erat. Quum autem assidue conquerer apud supremum Magistrum meum, vereri me ne in ulla earum rerum, quas faciebam, ipsi placere non possem, quod nimium propria voluntas mea inferret sese in mortificationes meapte sponte lubenterque susceptas, quum tamen nihili facerem id quod ex obedientia non fieret. Heu, aiebam, Domine mi, da mihi aliquem qui me ducat ad te. An non tibi satis sum, respondit ille, Quid times? Filia sic dilecta, ut te diligo, potest ne perire in ulnis ipsis Patris Omnipotentis? Nesciebam quid esset a Patre Spirituali regi, at magno ardebam obediendi desiderio, divinæque bonitati placuit ita res disponere, ut cujusdam jubilæi tempore apud nos diverteret unus e religiosa sancti Francisci familia, qui domi nostræ pernoctavit, ut peccata nostra generali confessione deponendi spatium nobis suppeteret. A diebus circiter septemdecim in mea scribenda confessione occupata eram, quanquam enim generaliter confitebar quoties opportunitas aliqua se offerebat, videbar mihi nunquam satis frequentes hujusmodi confessiones facere posse, propter ingentia peccata mea; quorum dolore tam acri pungebar penitus, ut non modo multis lacrymis illa deslerem, sed præ nimio illo quo urebar dolore, ea apud omnes evulgare ex animo cupiissem: idque ingemiscebam maxime; quod tam cæca essem, ut illorum atrocitatem nec satis possem animo percipere, nec quanta esset, verbis explicare. Eam ob causam quicquid reperire poteram in libris,

*Confessionem
generalem
parat.*

E e qui

qui de confessione differunt, scripto exarabam, & quandoque in confessionis chartam ea inferebam, quorum vel ab ipsa appellatione abhorrebam; sed mecum ipsa dicebam: hoc fortasse scelus admisi, nec tamen novi; plane æquum est, ut illius declarandi pudorem feram, ad satisfaciendum divinæ justitiæ. Hic non diffitebor, si maximæ partis eorum, de quibus me accusabam, conscia mihi fuisset, inconsolabilem mihi dolorem futurum fuisse; qualem etiam dolorem ex iisdem illis confessionibus susceptura fuisset, nisi mihi Dominus meus asseverasset se voluntati, quæ minime mala est, omnia ignoscere. Hanc igitur confessionem feci, cujus multa folia bonus ille Pater a me prætermitti voluit, illa legendi potestatem facere nolens. Rogavi illum, ut conscientiam meam satisfacere me fineret; quum majoribus quam ille putaret, peccatis obstricta essem. Hæc confessio magnam mihi attulit animi tranquillitatem. Aliquid de mea vivendi ratione ipsi declaravi, circa quod multa utilia monita mihi dedit; sed omnia declarare non audebam; hoc enim putabam esse vanitatis; in quod vitium ne incurrerem vehementer timebam, quod ad illud indoles mea multum propenderet: quodque arbitrarer, quæ faciebam, omnia ad hunc vanæ gloriæ scopum dirigi, sensum a consensu discernere nesciens. Id me multum angebat, peccatum enim admodum horrebam; quippe quod Deum ab anima mea alienaret. Bonus ille Pater Franciscanus instrumenta pœnitentiæ mihi promisit, & illi significavi
qua-

quatuor jam aut quinque annos a me sollicitari fratrem meum, ut religionem ingredi me sineret; per ipsumque adhuc stare ne ingrederer.

Qua de re sic mei fratris animo religionem iniecit, ut ipse a me postea petierit semperne in proposito religiosam vitam amplectendi persisterem; cui quum respondissem paratam me esse mortem pati potius quam mutare consilium; voluntati meæ satisfacturum se pollicitus est. Ut igitur de dote mea pacifceretur, profectus est ad illam bonam consobrinam meam, quæ me sollicitare non desinebat, volente matre cæterisque consanguineis meis, ut in illo cœnobio monialis essem. Jam igitur, quomodo id ne paterer, effugerem, nesciebam. Sed interea dum frater meus hoc iter habuit, confugi ab Beatissimam Virginem bonam Dominam meam, adhibito apud illam suffragatore sancto Hyacinto, cui multas preces obtuli, nec non multa sacrificia celebranda procuravi in honorem sanctæ Matris meæ, quæ mihi solatium ferens, amice dixit: nihil timeas, eris vera filia mea, eroque semper bona tua Mater. Hæc verba ita tranquillarunt

XXIV.
De religione
capessenda
iterum agi-
tur.

B. Virgo
eam consola-
tur.

animum meum, ut omni exclusa dubitatione mihi persuaserint non obstantibus omnibus quæ objiciebantur, obstaculis, rem quemadmodum mihi promittebatur, ita perfectum iri. Reverfus ergo frater mihi dixit: petuntur pro dote quatuor millia librarum, tuum est de patrimonio tuo, ut lubebit disponere; nondum enim de re transactum est. Continuo illi audacter respondi: nunquam transigetur, volo ad san-

ctæ Mariæ religiosas virgines me recipere, idque in cœ-
 nobium valde hinc distitum, ubi nulla erit mihi sive
 sanguine, sive familiaritate conjuncta: volo enim Dei
 solius intuitu religionem ingredi; volo mundum pror-
 sus relinquere, abdendo me in retrusum aliquem an-
 gulum, ubi me hominum consuetudine non utentem,
 & mundus obliviscatur, & ego mundum. Multa mihi
 Monasteria proposita fuerunt, in quæ consensum præ-
 bere minime poteram; sed ut primum Parodiense Mo-
 nasterium appellatum est, dilatatum est præ gaudio
 cor meum, statimque assensum præbui. At mihi adhuc
 invifendæ fuerunt illæ sanctimoniales, apud quas
 habitaveram octavo ætatis anno, ubi gravis adhuc pu-
 gna sustinenda mihi fuit; me enim domum intromi-
 fere appellantes suam filiam, quærentes cur vellem
 ipsas deserere, quibus tam chara essem? addebant se
 non posse æquo animo ferre meum in sanctæ Mariæ
 ordinem ingressum, quum me in eo perseveraturam
 non esse probe scirent. Hujusce rei periculum facere
 me velle dixi, meque induxerunt ad promittendum
 reditum apud ipsas, quum e sanctæ Mariæ cœnobio
 dimitterer; huic enim vitæ dicebant satis se scire nun-
 quam fore ut possent affuescere. Iis omnibus, quæ-
 cumque illæ mihi opponere potuerunt, minime mo-
 vebatur cor meum; imo magis confirmabatur in
 proposito; quum jugiter diceret, moriendum est, aut
 vincendum. Verum cætera prætereo, quæ mihi su-
 stinenda fuere, certamina, ut veniam quam primum
 ad locum felicitatis meæ charum Parodium. Hic si-
 mul

*Ad solam
 Monasterii
 Parodiensis
 appellatio-
 nem cor
 ipsius dila-
 tatur præ
 gaudio.*

mul atque vestibulum colloquiis destinatum subii, hæc verba intus mihi dicta sunt, is locus est, ubi te volo. Postea fratri meo declaravi pacta conventa cum hisce monialibus esse transfigenda; quandoquidem nunquam apud alias ullas religionem amplexura eram. Miratus est eo vehementius, quod me huc adduxerat solummodo ad visendas nonnullas e sanctimonialibus sanctæ Mariæ, quarum ex numero me esse velle dissimularam; non enim aliis, quam hisce conditionibus me adduxerat. Sed ante hinc abire nolui, quam de omnibus ingressus mei conditionibus inter utramque partem convenisset: quo facto novam vitam hausisse mihi videbar, usque adeo suavi pacis ac lætitiæ sensu perfundebar; quod ita me efficiebat hilarem, ut ii, quos latebat quid experiretur animus meus, hunc in modum jocarentur: cernite illam: quam bene gerit externam futuræ sanctimonialis speciem. Et certe pluribus, quam unquam antehac comta prodibam vanitatis ornamentis, itidemque genio indulgebam, ob ingens illud gaudium, quo afficiebar; quod mox tota adhæfura essem supremo bono meo, Deo meo; qui dum hæc scribo, hæc crebro mecum amice exoptulat: vide filia, futurumne sit, ut reperire unquam possis patrem aliquem amore unigeniti Filii sui vulneratum, qui tantam illius curam gesserit, qui tam teneri in illum amoris indicia expromere potuerit, quam tenera fuerunt amoris in te mei testimonia, & hæctenus edita, & posthac edenda: amor quippe meus tam patienter in

te excolenda, ad meamque normam, vel a tenerrima ætate, conformanda laboravit, suaviter expectans te, nec unquam tuos inter omnes renisus sustinere te gravatus. Memento igitur, si gratum in me animum extinguere paterere, horumque omnium gloriam ad me referre desineres, te illa oblivione mei facturam esse ut hic omnis boni fons ineffabilis tibi exaresceret.

XXV.
Animi sensus quum mundo valedicendum fuit.

Quum illuxisset tandem adeo exoptata dies, qua mundo valedicendum erat, majori quam unquam antea gaudio affecta sum, majoremque experta sum constantiam in corde meo, quod obduruerat quodammodo ad omnem sensum sive amicitiae, sive doloris, qui cum ab aliis, tum maxime a matre mihi significabatur, nec lacrymam vel unam in hoc ab illis discessu fudi. Mihi enim videbar haud absimilis captivæ cuiuspiam mulieri, quæ se carcere exemptam, solutamque vinculis videt, in domum sui sponsi mox admittendam, ad ineundum novam possessionem, plenaque cum libertate, ipsius conspectu, bonis & amore perfruendum. Hoc ipsum erat quod sponsus meus dicebat cordi meo, quod eam ob rem extra se totum rapiebatur. Nec aliam sciebam causam afferre vocationis meæ ad sanctæ Mariæ institutum, quam quod vellem esse filia beatissimæ Virginis. Sed fateor in ipso articulo temporis, quo ingrediendum fuit, qui in diem sabbati incidebat, difficultates omnes, quas experta eram, multasque alias animi anxietates tam vehementer facto impetu in me irruisse, ut in ipso ingressu anima mea jamjam a corpore divellenda
mihi

mihi videretur. Mox autem mihi monstratum est sac-
cum captivitatis meæ a Domino conscissum esse, me-
que ipsius manibus, ejus pallio lætitiæ circumdari; &
tanta efferebar lætitia, ut clamarem, hic locus est
ubi me vult Deus. Continuo menti meæ id inscul-
ptum fuit: domum hanc locum esse sanctum, omnes-
que illas, quæ eam incolerent, sanctas esse oportere,
atque hoc sanctæ Mariæ nomen mihi significare
quovis pretio sanctitatem comparandam esse, eam-
que ob rem necesse esse in omnibus abnegare se, & im-
molare, nulla in re sibi parcendo, nihil planè sibi re-
tinendo. Molliebat ea cogitatio quicquid difficulta-
tum mihi videbatur esse asperrimum in hisce initiis.
Quo tempore factum est per aliquot dies, ut quoti-
die mane excitarer a somno hisce verbis, quæ distin-
cte audiebam, eorum sensum minime intelligens: *Di-
lexisti justitiam*, & reliquum versiculi: necnon aliàs
his aliis verbis: *Audi filia & vide*, &c. itemque
his: *agnovisti semitam tuam & viam tuam*, *O Je-
rusalem mea; domus Israel; sed Dominus diriget te in
omnibus viis tuis nec unquam derelinquet*. Hæc, quo-
rum sensum ignorabam, referebam omnia ad bonam
illam, quæ Novitiis præerat, magistram: hanc, atque
etiam domus totius moderatricem habebam pro meo
in terris Christo. Quumque non nossẽm habuissẽm-
ve unquam usum spiritualis directionis, adeo gestie-
bam, quod hanc sequendo, obedientiam exercere pos-
sem, ut quæcumque earum ex ore prodibant, ora-
culorum instar acciperem: nihil jam esse putans, quod
time-

*Monita di-
vina in Mo-
nasterii in-
gressu.*

*Obedientiæ
studium.*

*Docetur ora-
re.*

timerem, si ex obedientia facerem, quæ mihi ab ipsis præscriberentur. Quumque rogarem novitiarum magiltram, ut orationis exercitium me doceret, cujus fame tam vehementi laborabat anima mea, negabat credere se posse, me tam grandem natu in cœnobium venisse hujus exercitii rudem & ignaram. Quod quum ita esse illi confirmassem, mihi respondit: proximæ orationis tempore, Domino te siste tanquam telam puram & vacuum pictori ad elaborandum propositam. Sed quod illa mihi dicebat non intelligens, voluisssem, ut mihi exposuisset, nec ab ipsa petere audebam. Dicitum autem mihi fuit: Veni, hoc ipsum te docebo. Vixque orationem aggressa eram, quum ostendit mihi supremus Dominus meus animam meam hanc esse telam vacuum: in qua exprimere volebat lineamenta omnia vitæ suæ patientis, quæ in amore tota, & privatione effluxit: cujus operatio in silentio, sacrificium in sua consummatione fuit: facturumque se, ut hæc imago imprimeretur animæ meæ, postquam absterfisset reliquas omnes in ea maculas, tum affectus ad res terrenas, tum privati in meipsam, & in res creatas amoris, ad quas mea me insoles facilis, & obsequiosa multum alliciebat. Sed Dominus hoc temporis puncto me omnibus exuit, & cor meum evacuat, atque animam meam sic plane nudatam succendit tam ardenti amandi sui, necnon ferendorum dolorum desiderio, ut nullum quietis intervallum mihi relinqueret, tam acriter meis instans vestigiis, ut mihi non suppeteret otium nisi cogitandi quo pacto ama-

*Amore
Christi ac
crucis suc-
cenditur.*

amare ipsum, me crucifigendo, possem. Tantaque semper illius erga me bonitas fuit, ut ad hoc perveniendi vias mihi, quotiescunque opus fuit, aperuerit.

Quamvis autem Novitiarum magistram nihil celarem, apud me ipsa tamen statueram poenitentiarum facultates ampliores, quam per eam liceret, mihi procurare. Quod quum exequi pararem, sanctus fundator meus ulterius progredi me non sinens tam graviter increpavit, ut postea idem tentare nunquam ausim. Hæc siquidem verba semper hæere impressa cordi meo: itane filia, posse te putas placere Deo ultra præscriptum obedientiæ, qua una præcipue nititur ac fundata est hæc congregatio, non vero corporis macerationibus?

Peracto primæ probationis meæ tempore cum desiderio ardenti totam me exhibendi mancipatam Deo, qui me, ut ad hanc felicitatem perduceret, affidue & misericorditer insecutus est, quum tandem sanctam vestem nostram religiosam induissem, monstravit mihi supremus Magister meus tempus advenisse sponsalium nostrorum, quæ novum in me imperii jus ipsi tribuebant, meque duplici adstringebant vinculo ad ipsum super omnia diligendum: ac deinde significavit mihi, se, more eorum, qui vel flagrantissimo ardente amore, effecturum ut gustarem hoc tempore suavissimas amoris sui delicias. Ac re quidem ipsa tam extraordinariis me blanditiis accepit, ut sæpe me totam extra me raperent, obeundisque solitis muneribus imparem facerent. Id me tam alte immerge-

Ff bat

Graviter increpatur a S. Fundatore quod in poenitentiis modum ab obedientia præscriptum transgredi pararet.

XXVI.
Vestem religiosam induit.

Sponsalia cum Christo.

*Retrahitur a
via orationis
extraordi-
naria: sed
frustra.*

bat in quandam pudoris veluti voraginem, ut aliarum in conspectum prodire non auderem. Qua de re increpata fui, & admonita, non esse hunc sanctæ Mariæ filiarum spiritum, quarum institutum nihil extraordinarium affectaret: ac nisi ab his omnibus me ipsa revocarem, fore ut ad professionem non admitterer. Hæc monita multum mihi mœroris attulere; quibus in angustiis posita nihil non effeci, nullos non adhibui conatus ut ab hac via me retraherem; sed frustra mei omnes conatus fuere. Amantissima autem Novitiarum magistra, ad me ex hoc tramite deducendam, quod poterat pro sua parte conferebat, minime id advertente me. Quum enim avidam orationis exercendæ, atque adeo addiscendæ famem præ me ferrem, nec possem, quovis adhibito conatu, traditas mihi orandi methodos ac vias tenere, coacta semper reverti ad methodum supremi Magistri mei; cuius magisterio, ut me subtraherem, illudque prorsus obliviscerem, omnia moliebar; data sum adjutrix uni ex officialibus domus, quæ me orationis tempore labore occupatam tenebat; quo expleto, quum a Novitiarum magistra facultatem peterem omissæ orationis tempus repensandi, increpabar graviter, jubebarque inter laborandum, in Novitiarum domicilio orationis quotidianæ pensum persolvere: quod & faciebam, nullatenus hoc labore animum meum abstrahente a suavi, quod semper augeri sentiebam, gaudio ac solatio. Jussa sum ad matutinæ orationis puncta, quæ traduntur, audienda me conferre: quibus auditis, ad
lo-

locum mihi assignatum scopis verrendum abitura essem, ad officium usque primæ. Eo decantato exigebatur a me ratio orationis meæ, seu potius illius, quam supremus Magister meus in me operabatur. Ego vero, quæ in toto hoc negotio nihil spectabam aliud, quam ut obedirem, ex quo summam animi voluptatem capiebam, corpore licet laboris defatigationem ægre ferente, sic postea canebam.

Quanto plus amoris meo

Soli vero bono meo

In terris obsistitur,

Tanto magis e supernis

Sedibus hîc facer ignis

Emissus accenditur.

Hanc a me flammam ærumna

Non nocturna, non diurna

Potest unquam tollere.

Quo plus dolebit cor meum,

Eo plus Cor, Christe, tuum

Me sibi vult jungere.

Infatiabili fame laborabam ignominiarum & mortificationum, licet earum sensus, ut erat mea indoles, in me vigeret acer & delicatus. Assidue me Supremus urgebat Magister meus ad aliqua hujusmodi postulanda; idque mihi mortificationes, & quidem luculentas accersebat. Quamvis enim illæ quas petebam, mihi tanquam indignæ negarentur, aliæ imponebantur inexpectatæ, tamque repugnantes nativis propensionibus meis, ut, dum mihi ipsi operose

XXVII.

Fames ignominiarum & mortificationum.

vim facere oportebat, non possem, quin bonum magistrum meum in hunc modum alloquerer: veni in auxilium meum, quandoquidem tu horum causa es: qui mihi auxilio veniebat dicens: agnosce igitur, te sine me nihil posse, neque adeo te ope destitui finam, modo tu nihilum tuum tuamque infirmitatem in mea fortitudine absorptam teneas. Unam tantummodo referam illarum mortificationum vires meas superantium, in qua Dominus promissi sui veritatem re ipsa ut experirer effecit. Res est a qua personæ omnes nostræ familiæ, tam graviter suapte natura abhorrebant, ut frater meus pactis conventis de mea in religionem admittance transigendis exceperit, ne unquam ad hoc faciendum cogerer: nulloque labore id obtinuit, quum res esset ex sese admodum indifferens. Ad hoc ipsum tamen faciendum necesse fuit, ut venirem; sic enim ea de causa omni ex parte oppugnata fui, ut jam quid facto opus esset nescirem, quum mihi vitam profundere videretur esse facilius quam hujusmodi vim mihi facere. Ac certe quidem nisi vocationem meam habuissem vita ipsa chariorem, tunc potius a religioso instituto descivissem quam opus illud a me expetitur peregissem. At renitebar frustra, quandoquidem supremus Dominus meus hoc exigebat a me sacrificium mei ipsius, ex quo alia tam multa pendebant. Tres ipsos dies pugnavi tanta violentia, ut miserationem commoverem, præsertim Novitiarum magistræ, apud quam statim accingebam me ad id exequendum, quod illa præscribebat, deinde

de animo deficiebam, & propemodum dolore encabar, quod indolem meam vincere non possem. Tum illi dicebam: hei mihi! quidni vita potius me privas, quam ab obedientia desciscere finis? tum illa: abi, inquit, digna non es hujus virtutis exercitio, & nunc edico ne facias, quod faciendum præscribebam. Satis mihi fuerunt hæc verba, statim dixi: moriendum, aut vincendum est. Me contuli apud sanctissimum Sacramentum consuetum asylum meum, ubi tres circiter quatuorve horas in gemitibus lacrymisque exegi, ut necessaria ad me ipsam vincendam fortitudine roborarer. Sic autem orabam: heu, mi Deus, mene dereliquisti? Itane igitur fiet, ut sacrificium meum aliquam adhuc exceptionem patiatur, nec in perfecti holocausti hostiam consumatur? Verum Dominus meus volens, ut mihi postea manifestavit, ad extrema veluti redactam probare fidelitatem amoris erga se mei, divinum amorem adversus naturæ renisus in indigna ancilla sua pugnantem lubens contemplabatur. At denique amor e pugna victor discessit; nullo enim alio delinita solatio aut instructa telo, quam hisce verbis: amorem oportet nihil sibi retinere: veni ad magistram Novitiarum, cujus ad pedes in genua procumbens, illam rogavi ut miseratione tacta, potestatem mihi faceret hujus rei, quam a me cupiebat, faciendæ: idque tandem præstiti, licet nunquam alias graviolem quam tunc experta sim hujus rei horrorem, qui toties recurrebat, quoties eadem res denuo peragenda occurrebat: idque spatio annorum circiter octo, quo

toto tempore opus illud exercere perrexi. Tum vero post illud sacrificium mei ipsius, gratiæ omnes ac beneficia supremi Domini mei mihi congeminata sunt, sicque inundaverunt animam meam, ut sæpe dicere cogerer: sustine, O mi Deus, torrentem hunc qui me absorbet, aut animum meum dilatando capaciorrem fac illius accipiendi. At vero hîc referre superse-
deo omnes illas operationes, purique amoris in animam meam munificas cumulatissimasque effusiones, quæ erant ejusmodi ut meis verbis enarrari fatis non possent.

XXVIII.
*Nova oppu-
gnationes
instante pro-
fessione.*

Circa quod nova mihi sustinenda fuit oppugnatio instante professionis meæ tempore; quum diceretur mihi, fatis apparere aptam me non esse ad hauriendum Visitationis sanctæ Mariæ spiritum, ab omnibus hujusmodi viis fallaciæ & illusioni obnoxiiis alienum. Quod continuo communicavi cum supremo Domino meo, sic apud ipsum conquesta: heu, mi Deus, tu igitur causa eris dimissionis meæ. Datum est responsum: Dic Superiori tuæ nihil esse timendum, neque de tua admissione dubitandum: me tua causa sponsum esse, ac si solvendo idoneus ipsi videar, me tibi prædem futurum. Quæ quum retulisset ad Superiorem meam, jussit me in datæ fidei pignus ab ipso petere, ut me redderet utilem sancto religionis instituto accurata illius omnium legum & consuetudinum observatione: cui postulato ipsius amantissima bonitas sic respondit: sit ita ut petis, filia, hæc omnia tibi annuo; te enim religioni utiliore, quam
opi-

opinatur, efficiam; sed modo mihi adhuc soli cognito: ac postmodum gratias meas spiritui tuæ regulæ, tuarum Superiorum voluntati, tuæque ipsius infirmitati accommodabo, ita ut merito suspectum tibi sit quicquid te ab accurata regulæ tuæ observatione avocabit, quam cæteris omnibus, ut anteponas, volo. Mihi præterea non displicet ut tuarum Superiorum voluntatem sequaris, quum vetabunt ne id facias quod ego tibi præscripsero: sine, faciant de te quodcunque ipsæ voluerint; non deerit mihi facultas mea consilia perducendi ad suum finem, vel iis ipsis viis quæ in contraria ducere videantur. Unum volo directioni meæ esse reservatum, scilicet interiora tua ac præsertim cor tuum, in quo, quum puri amoris mei imperium collocaverim, nunquam aliis quibuscumque de imperio concedam. Matri nostræ omnium Superiori, & Novitiarum magistræ abunde satisfactum est his omnibus responsis, quorum effecta tam aperte manifestata sunt, ut jam dubitare non possent, quin hæc verba a Veritate profecta essent. Nulla enim perturbatione affici sentiebam interiora mea, nec aliud quicquam mihi curæ fuit, quam ut obedirem, quocumque id meo labore præstandum esset. Sed bona de me aliarum existimatio, mihi que obsequendi studium intolerabilis martyrii loco mihi erat; idque totum habebam pro justa pœna peccatorum meorum, quæ mihi tanta esse videbantur, ut lubentius latura essem quicquid tormentorum potest excogitari ad hæc ipsa expianda peccata, divinæque justitiæ satisfaciendum.

Asse-

XXIX.
Die profes-
sionis in
sponsam a
D. Jesu
accipitur.

Assecuta igitur tam exoptatum sanctæ professio-
nis religiosæ bonum, illo demum die a supremo Ma-
gistro meo in sponsam clementer accepta sum. Sed eo
modo, quem a me verbis exprimi non posse sentio.
Hoc unum dicam, Dominum meum agere tunc vi-
sum fuisse, tanquam cum sponsa montis Thabor:
quod mihi morte acerbius accidebat, quum me pror-
sus dissimilem viderem sponso meo, quem in Calva-
riæ monte plagis deformatum intuebar. At dictum
est mihi: sine agam singula suo quæque tempore: vo-
lo enim ut nunc sis ludibrium amoris mei, qui juxta
suum beneplacitum te sibi ludum esse vult: oportet
itaque ut abnegatam te præbeas cæco quodam mo-
do, nulloque adhibito renisu, me tuis impendiis mihi-
met satisfacere non ægre ferens: sed tua ista abnega-
tio præmio non carebit. Pollicitus est se mihi semper
præsto futurum dicens: parata semper esto ad me ac-
cipiendum; volo enim posthac mansionem apud te
facere, ut tecum sermonem habeam, colloquiaque mi-
sceam: atque me ex illo temporis puncto divina sua
præsentia muneratus est, sed modo mihi antehac inex-
perto; nunquam enim tanto affecta eram beneficio,
spectatis iis effectibus, quos deinde in me hujusmodi
gratia operata est. Illum mihi proximum videbam,
sentiebam, multoque melius audiebam, quam si per-
acta res esset corporeis sensibus, qui aliò distracti me
potuissent ab illa præsentia avocare, sed huic visioni
impedimentum afferre non poteram, quum ea de meo
nihil haberet. Id proprii nihili mei sensum tam alte
im-

Perpetua
Dei præsen-
tia munerat-
ur.

impressit animo meo, ut in ejusdem nihili abyssum me veluti dilapsam continuo fenserim, unde emergere ab eo tempore non potui, tenente me religione ac reverentia erga infinitam illam magnitudinem, cujus in conspectu nunquam esse voluissem nisi prono in terram abjectoque vultu, aut nixa genibus, quod mihi fuit ex tempore illo consuetum, quantum operum nostrorum ratio ac debilitas mea ferre potuit: nec enim Dominus quietam me esse patiebatur in alia minus venerabunda corporis compositione, nec federe audebam nisi quum coram aliquis adesset, idque quod conscia mihi essem indignitatis meæ, quam mihi semper monstravit esse tantam, ut quoties veniendum esset in hominum conspectum, incredibili pudore suffunderer; unde fiebat, ut cuperem me in hominum memoria non vivere nisi ad contemptus, humiliationes, & convitia ab ipsis ferenda: unum siquidem illud mihi debetur. Et unicuique ille amor animæ meæ adeo lætabatur, quum sic acerbe acciperer, ut mihi superba licet cæteris qui indole & contemptibus impatente, nullum aliud inter res creatas solatium relinqueret, quam tempora illa contradictionum, ignominiarum, & abjectionum, & illas quidem cibum mihi delicatissimum esse volebat, quo fraudari me passus non est, nec dicebat, fatis est; imo quod ex rerum creatarum aut mei ipsius parte deerat, supplebat ipse. Verum, O mi Deus, quanto sensus acrior me afficiebat, quum tu ipse manum operi specialiter admoveres: id si vellem verbis expri-

mere longiori, quam par sit, enarratione opus esset.

Suis me colloquiis dignabatur nonnunquam, ut amicus, aut tanquam amore vehementissimo flagrans sponsus, aut tanquam pater amore vulneratus erga filium sibi unicum, sub aliisque nominibus ac titulis, qui quos effectus in me producerent, dicere superfedeo. Satis erit dixisse Dominum mihi in se ipso ostendisse duplicem sanctitatem, amoris unam, alteram justitiæ, suo ambas modo severissimas; & quæ in me perpetuo exercendæ essent. Ita ut prior illa sanctitas acerbissimum quoddam purgatorii genus mihi inflitura esset, ad allevandas sanctas animas piaculari igne cruciatas, quibus pro suo arbitrio potestatem facturum esset Dominus conquirendi sibi apud me subsidii. Quod vero attinet ad ejus sanctitatem justitiæ peccatoribus adeo terribilem & tremendam, ipsa mihi justæ suæ severitatis subeundum pondus imponebat, affligendo me ad noxas pro peccatoribus expiandas, ac pro illis præsertim personis quæ Deo Domino sunt sacræ, pro quibus, aiebat, ostendam tibi, ac proprii sensus experimento te posthac docebo, quid te oporteat in amoris mei testimonium pati. Sed, O mi Deus, cui compertum est, quam ignara sim & inerudita ad enarranda omnia quæcumque ex illo die, inter tuam supremam Majestatem, & vilem indignamque ancillam tuam, nunquam otiosis amoris tui, & gratiæ tuæ donis effecta sunt; fac ut eorum nonnulla, quæ ab humano captu & sensu minus aliena sunt, aliqua ex parte declarare possim, quantum satis esse queat ad
osten-

Deus duplicem in se sanctitatem ei ostendit.

ostendendum, quam effuse ultra modum in liberalitate prodierit tuus in tam miseram indignamque amor.

Quum autem nihil esset quod Superiori meæ, & Novitiarum magistræ non aperirem, ad ipsas ea etiam referens quæ sæpe non intelligebam; quumque mihi significassent has esse vias extraordinarias filiabus Visitationis Sanctæ Mariæ non consentaneas, id mihi magnum mœrorem attulit, effecitque ut nullos non adhibuerim conatus resistendi, ut ab hac via me ipsa revocarem; sed frustra: ille enim spiritus tanto jam cum imperio dominabatur in spiritum meum, ut hunc pro arbitrio regere non possem, nec meas item reliquas interiores potentias, quas in illo spiritu penitus absorptas sentiebam. Quantum in me erat, enitebar, quam edocebar orationis aliorumque exercitiorum normam sequi; sed eorum nihil infidebat animo meo. Legebam frustra præscripta orationis puncta, effluabant omnia ex animo, nec addiscere aliud quicquam poteram aut retinere, quam quod supremus Magister meus me docebat; quod mihi amplam patiendi materiam dedit. Laborabatur enim, quantum fieri poterat, in destruendis ejus in me omnibus operationibus; in hoc ipso laborare pro mea parte jubebar, & quantum in me erat, adversus ipsum pugnabam, obedientiæ præscripto religiose obsequens, ut me subtraherem ipsius potentiæ, quæ quidem meam reddebat irritam, & apud ipsum conquerebar in hunc modum: O mi supreme Magister, cur me non relinquis in via

XXX.
Iterum a via
interiori ex-
traordinaria
revocatur,
sed incas-
sum.

ordinaria filiarum Visitationis? Mene in tuam sanctam domum adduxisti, ut ibi me perderes? Largire hæc gratias extraordinarias electis illis animabus, quæ & iis obsequentur fidelius, & tibi gloriæ plus dabunt, quam ego, quæ nihil aliud quam resisto tibi: amorem tui solum & Crucem tuam volo, idque mihi satis est, ut bona religiosa sim, quæ est omnium votorum meorum summa. Et mihi responsum datum est: Pugnemus, Filia, non detrecto certamen, & videbimus uter victoriam reportaturus sit, creator ne, an ipsius figmentum, fortitudo an infirmitas, omnipotens an ipsamet impotentia. Sed qui victor discesserit, huic æternum victoriæ jus cedit. Hoc responsum summo me affecit pudore, in quo quum versarer, dixit mihi Dominus: scito me non offendi omnibus istis conatibus quibus mihi repugnas & reniteris ex obedientia, pro qua dedi vitam meam, sed efficere volo ut intelligas, me summo cum imperio & dona mea largiri & creaturas meas regere, nec quicquam fore quod obstare possit, quominus consilia mea exequar. Quamobrem non solum volo ut facias quod tuæ superiores tibi præscribent, sed etiam ut eorum omnium, quæ tibi a me præscribentur, nihil, earum injussu, facias; amo enim obedientiam, & mihi sine illa placere non potest. Id placuit admodum Superiori meæ, quæ ut ipsius Domini potestati me totam permitterem iussit: quod & feci magno cum gaudio, nec minori cum tranquillitate, quam statim experta sum in anima mea duram veluti

luti tyrannidem passa. Tum post sacram communio-
nem petiit a me Dominus, ut sibi libertatem meam,
atque universum meum esse, sicut ante jam immola-
veram, denuo immolarem: quod ex animo præstiti; *Libertatem
ac seipsam
totam ite-
rum Domi-
no petente
immolat.*
dummodo, ajebam, O mi supreme Magister, nihil
in me unquam extraordinarium hominum oculis ma-
nifestes, nisi quod plurimum mihi apud ipsos humili-
ationis & abjectionis afferre poterit, bonæque de
me illorum existimationi plurimum detrahere: timeo
enim ne te prodam, neve tua apud me dona in tu-
to non sint: namque, hei mihi, Deus meus, conscia
mihi sum infirmitatis meæ. Noli timere, inquit, filia,
huic securitati abunde consulam: meorum enim in te do-
norum me ipsum custodem præstabo, efficiamque ut
mihi nunquam resistas. Itane vero, O mi Deus, me
semper sine dolore fines? Tum mihi continuo mon-
strata est Crux prægrandis, cujus extremam partem ocu-
lis assequi non poteram, sed floribus omnino cooperta *Monstratur
ei Crux præ-
grandis.*
Crux erat. En tibi lectum castarum sponfarum mearum,
ubi efficiam, ut consummes delicias puri amoris mei.
Flores isti sensim decident, & solæ tibi supererunt sub
illis nunc, ob tuam debilitatem, latentes spinæ; verum
tam acri morfu te pungent, ut tibi tota vis amoris
mei futura sit ad ferendum illum dolorem necessaria.
Hæc verba ingenti gaudio me affecerunt, ita existi-
mantem, nunquam mihi satis fore tolerantiarum,
humiliationum, & contemptuum, ad explendam il-
lam, qua ardebam, horum omnium sitim: nec dolores
unquam mihi posse acerbiores accidere, quam quos

experiebar eam ob causam, quod satis acerba non paterer. Ejus enim amor diu noctuque in me operabatur; sed illæ mihi graves erant deliciæ: Crucem volebam meram & solam, eamque ob rem vidissem lubens corpus meum pœnitentiis mactatum, & labore, cujus tantum mihi ipsa fumebam, quantum vires ferre poterant. Nec enim dolore vacua vel temporis puncto vivere poteram: & quanto plura patiebar, tanto magis satisfaciebam illi sanctitati amoris tria in corde meo desideria accendenti, quibus assidue cruciabar, unum patiendi; alterum, ipsum Dominum amandi, & in sacra Eucharistia sumendi; tertium moriendi, ut cum ipso conjungerer. De tempore ac loco jam sollicita non eram, ex quo supremum Dominum meum adjunctum ubique comitem habebam; quicquid de me statueretur æquo animo intuebar nullamque in partem propenso; quum mihi prope compertum esset, eum qui se mihi, nullo meo merito, sed ex mera bonitate sua sic tradiderat, nulla unquam ratione mihi auferri posse. Hæc cogitatio quovis in loco tranquillabat animum meum: idque experta sum quum jussa fui secessum spiritualium exercitiorum professionis meæ peragere pascendo asinam cum suo asello in assignata mihi exigua horti parte; quæ mihi occupatio non parum negotii exhibebat. Currebat asina huc illucque assidue, nec mihi ullam quietis partem relinquebat ad signum usque vespertinum Salutationis Angelicæ: quo dato cænatum ibam. Tum, interea dum Matutinum ex parte canebatur, ad asellum asinamque

Iesum ubique adjunctum comitem habet.

Hujus intimæ conjunctionis effectus mirabilis.

que revertabar in stabulum, ut ipsis pabulum darem. Tam bene mihi erat in illa occupatione, ut etiam si toto vitæ tempore duratura esset, minime id graviter latura essem: meusque supremus Dominus ibi me tam assidua sua consuetudine fidus comes dignabatur, ut ab ea concursationes omnes, quibus necessario exagitabar, me non avocarent. Hoc enim ipso in loco gratias accepi tantas, ut iis pares nunquam experta essem. Quod præsertim attinet ad cognitiones mihi tunc ab ipso injectas de suæ sanctissimæ mortis, ac passionis mysterio. Sed hæc si velim scribere in profundum pelagus me immergam, facitque nimie prolixitatis metus, ut hæc omnia præteream. Dicam solummodo hinc mihi tantum Crucis amorem injectum esse, ut momento temporis vivere nequeam, quin patiar (idque silentio, citra omne solatium & levamen, citra omnem ab aliis commiserationem.) Et commoriar illi supremo Domino animæ meæ omnium opprobriorum, dolorum, humiliationum, oblivionum & contemptuum pondere oppresso: quod perpetuum mihi fuit toto vitæ meæ tempore, quæ ipsius miseratione in hujusmodi exercitiis consumpta est tota; puri scilicet amoris exercitiis: Domino ipso semper procurante, talia mihi abunde suppeditari fercula sibi gustatu tam suavia, ut nunquam dicat, satis est.

Quodam die supremus Magister meus hoc mihi documentum dedit: scito, inquit, occasione alicujus culpæ a me admixtæ, me esse sanctum, & Doctorem sanctitatis: purus sum, & levissimam maculam ferre non

*Crucis amor
ei injectus.*

XXXI.
*Christi docu-
menta circa
animæ pu-
ritatem.*

56 DE VITA VENERAB. MATRIS
non possum. Quamobrem agendum tibi est in simplicitate cordis, cum animi intentione recta & pura in conspectu meo; neque enim possum pati vel minimam ab ea simplicitate aberrationem; ac si me impulit nimius amor in te meus, ut tuus Magister fierem, te docendam, & ad meum arbitrium meaque consilia conformandam susciperem, compertum tibi faciam intolerabiles mihi esse animas tepidas & ignavas; meque quamvis in ferendis tuis infirmitatibus lenem, non minus severum & accuratum fore in tuis infidelitatibus corrigendis, ac puniendis. Quod ut tota vita experirer effecit: possum enim confirmare ne unam quidem culpam meam, quæ paulum modo haberet deliberatæ voluntatis aut negligentiae, ab eo prætermittam esse incorrectam, aut impunitam; quanquam semper in sua misericordia & infinita bonitate corripiebat. Nihil tamen, fateor, erat mihi acerbius atque terribilius, quam illum tantisper mihi subiratum videre. Præ illo dolore, quem ex hoc aspectu capiebam, cæteri omnes dolores, correptiones item & mortificationes nihil erant. Eam ob rem veniebam protinus petitum a Superioribus meis, ut mihi pœnitentias ob meas culpas injungerent: sic enim mihi impositis ab obedientia pœnis satis sibi factum esse testabatur. Quæ increpabat majori cum severitate erant ea, quæ sequuntur: defectus reverentiæ & attentionis coram sanctissimo Sacramento, orationis præsertim & officii tempore; vitia minus rectæ minusve puræ animi intentionis; vana curiositas; Et, quamvis ejus oculi acutissimi vel
mi-

minimos deprehendant charitatis, aut humilitatis defectus, nec eos sua gravi increpatione carere ipse sinat, nihil est tamen quod conferri possit cum defectibus obedientiæ five erga Superiores, five erga regulas, ac demum in anima religiosa ipsi Domino intolerabilis est vel levissima vox, qua se, quominus imperata faciat, adversus Superiores tueatur cum reluctantis animi significatione. Erras, aiebat mihi, quum te mihi placere posse putas hujuscemodi actionibus, & mortificationibus, quas quum sibi propria voluntas elegerit, mavult Superiorum voluntatem ad sese pertrahere quam a suscepto consilio deflectere. Agedum, disce, hæc omnia a me respui tanquam fructus infectos propria voluntate, quæ mihi in anima religiosa horrore est; atque adeo mihi gratius est, ut illa suis omnibus commodis, exiguis illis quidem ex obedientia indulgeat, quam ut corporis afflictationibus & jejuniis ex propria voluntate se maceret. Quumque contingebat, ut meo nutu, & ipsius Domini, aut meæ Superioris injussu hujuscemodi mortificationes, ac poenitentias exercerem, ne patiebatur quidem, ut illas sibi offerrem, meque imposta hujus culpæ poena corriperebat, quemadmodum ob cæteros meos defectus; quos ita emendabat, ut sua cuique poena esset propria in illo purgatorio, ubi me expurgabat, ut minus indignam redderet divina sua præsentia, communicatione, & operatione; omnia enim in me operabatur. Quumque quodam die præscriptum mihi verberationis spatium hymni *Ave Maris stella* complevissem, mihi dixit:

Hh

Ec-

Ecce mihi meam portionem; tum pergente me, addidit: en illa, quam nunc prosequeris, portio Dæmonis est: quo audito protinus verberatione destiti. Alias quum idem exercitium obirem pro Sanctis defunctorum animabus, quæ piaculari igne cruciantur, ut primum volui pergere ultra factam mihi ab obedientia potestatem, illæ me circumdedere conquerentes se meis verberibus cædi. Id mihi mentem iniecit decernendi morituram me potius, quam obedientiæ fines vel tantillum prætergressuram. Ac deinde Dominus hujus culpæ pœnam, ut a me ipsa repeterem, me monebat. Sed nihil difficile mihi videbatur: quia tunc temporis omnes pœnarum mearum, dolorumque asperitates adhuc absorptas tenebat in amoris sui dulcedine, quam mihi ut subtraheret sæpe ipsum orabam supplex; faceretque liberiolem potestatem oblectandi me ipsam gustandis amaritudinibus illarum ærumnarum, derelictionum, agoniarum, opprobriorum, & aliorum id genus cruciatuum. Sed mihi respondebat, meum esse, omnibus suis dispositionibus æquo animo nulloque discrimine subesse, non vero sibi legem dicere. Faciam, ut, temporis progressu, intelligas, me sapientem esse animarum directorem: quas novi per vias tutas deducere, quum suimet immemores mihi sese totas permittunt.

XXXII.
Favor insi-
gnis ubi Ss.
Cordis Jesu
secreta ac
thesauri pri-
mum ei re-
velantur.

Die quodam paulo plus otii nacta manendi, ut eram, apud Sanctissimum Sacramentum; exiguum enim spatium vacuum relinquebatur ab iis occupationibus, quas mihi obedientia injungebat; quum totam me

me circumfessam reperirem divina illa presentia, sed tam vehementi cum impressione, ut meimet, locique ubi eram oblita, prorsus tradiderim me divino illi spiritui, & cor meum illius amoris potentia permiserim, admisit me Dominus ad recubandum admodum diu supra divinum pectus suum; ubi prodigia amoris sui mihi patefecit, necnon inexplicabilia sacratissimi Cordis sui arcana, quæ me ad hoc usque tempus celaverat. Tum vero primum aperuit mihi Cor suum: sed tam vere, tamque manifeste, ut iis effectibus, quos gratia illa in me operata est, omnem ea de re dubitandi locum ademerit mihi quæ tamen in iis omnibus quæ geri in me dico, semper mihi a deceptione metuo. Sic autem res peracta esse mihi videtur. Dixit mihi Dominus: divinum Cor meum tanto ardet amore erga homines, atque adeo erga te nominatim, ut flagrantissimæ charitatis suæ flammam intra se continere jam non valens, eas tua opera effundere velit, seque illis manifestare, ut iis ditescant, quos tibi aperio, pretiosis thesauris, qui sanctitatis & salutis gratias continent ad ipsos e perditionis barathro revocandos necessarias. Teque tanquam indignitatis & ignorantia abyssum elegi, ad magni hujusce consilii executionem procurandam, ut mihi tanquam uni illius auctori omnia tribuantur. Deinde ipse cor meum a me petiit, quod ut acciperet, eum supplex rogavi: accepit, & in suo Corde adorando illud collocavit: ubi mihi monstravit illud instar exigua atomi, quæ in illa fornace consumebatur; ex qua extractum tanquam arden-

tem flammam ad cordis modum conformatam, re-
posuit illud in loco unde fumserat, dicens: ecce tibi,
dilecta mea, pretiosum pignus amoris mei, qui pe-
ctori tuo inserit unam scintillulam suarum flammarum
ardentissimarum, ut tibi cordis loco sit, teque ad ex-
tremum usque spiritum consumat, & cujus ardor non
extinguetur, nec refrigerationem invenire poterit, ni-
si aliquantulum in emissione sanguinis tui, quem ita
inspergam sanguine Crucis meæ, ut tibi remedium il-
lud plus humiliationis, ac doloris allaturum sit, quam
levaminis. Quamobrem volo, ut illud remedium
cum simplicitate petas: tam ut id observes, quod vo-
bis ex obedientia præscriptum est, quam ut solatio
fruaris fundendi sanguinis tui super crucem humiliatio-
num. Quodque argumento tibi sit, insignem gratiam
quam tibi modo contuli non esse imaginationis tuæ
hallucinationem, eamque fundamentum esse earum
omnium, quas tibi posthac sum collaturus, quamvis
lateris tui vulneri cicatricem obduxerim, illius dolor
tibi perpetuus relinquetur. Si autem hætenus tibi
fumsisti tantummodo nomen ancillæ meæ, nunc ti-
bi nomen impono, dilectam sacrati Cordis mei disci-
pulam. Post beneficium tam insigne protractumque
tam longo temporis spatio, quo toto nesciebam, in
terrifne posita, an in Cœlum translata essem, com-
plures dies mansi velut accensa tota & inebriata, sic-
que impos animi, ut ad me ipsam revocare me non
possem ad verbum vel unum proferendum, nisi vim
mihi ipsa facerem, tantaque erat opus violentia ad

recreationem, cibumque capiendum, ut in superanda difficultate quam patiebar, vires meæ totæ exhaurirentur, quod me multum humiliabat. Et somnum capere non poteram: hæc enim plaga, cujus adeo mihi pretiosus est dolor, præ vehementibus, quibus me urget ardoribus, consumit me, facitque ut viva profus ardeam; sicque Deo plenam me esse sentiebam, ut Superiori meæ rem declarare non possem sicuti voluiffem, & uti reipfa feciffem, quantumcumque doloris ac pudoris afferat mihi harum gratiarum declaratio, ob meam magnam indignitatem, ob quam optatius mihi fuiffet millies peccata mea omnibus aperire, quod magno cum folatio feciffem, fi licuiffet; lubentiusque alta voce confessionem meam generalem coram omnibus legiffem in triclinio, ad ostendendam ingentem, quæ in me est, improbitatis vim, ut mihi gratiarum quas accipiebam nihil attribueretur.

Illa de qua modo dixi, loquendo de meo lateris dolore, iterabatur mihi primo quoque die veneris fingulorum mensium. Iterabatur autem in hunc modum. Cor illud facratiffimum repræfentabatur mihi inftar folis conspicua luce collucentis, cujus radii plane ardentes recta ferebantur in cor meum, quod continuo tam ardenti igne inflammatum fe sentiebat, ut mihi viderer mox redigenda in cineres. Atque eo potiffimum tempore supremus ille Magifter me docebat, quid a me exigeret, fuique amabilis Cordis arcana mihi manifestabat. Et quodam die, quum me colligi totam intra me feniffem, omnibus fenfibus & po-

XXXIII.

*Prædicti fa-
voris reno-
vatio fingu-
lis mensibus.*

tentiis extraordinario quodam modo ad interiora revo-
catis; Jesus Christus dulcis Magister meus se mihi exhi-
buit totum gloria circumfulgentem, cum suis quinque
plagis quinos soles lumine adæquantibus, cujus e sa-
cra humanitate flammæ undique prorumpabant, sed
præsertim ex ejus adorando pectore, quod fornax ef-
se videbatur, quodque quum aperuisset sese, manifesta-
vit mihi Cor suum totum amans, totum amabile,
unde tanquam ex vivo fonte flammæ illæ prodibant.
Tum vero inexplicabilia puri amoris sui prodigia mi-
hi referavit, ostenditque quousque nimia charitas sua
progressa esset in amandis hominibus, a quibus nihil
nisi immemoris ingratiq̃ue animi testimonia referret:
quod multo me acerbius affligit, aiebat ipse, quam
quicquid dolorum tuli in passione mea: quandoqui-
dem si amoris meo aliqua ex parte responderent, pa-
rum mihi esse videretur quicquid pro illis egi. Sed
meam omnem studiosam erga ipsos beneficentiam non
nisi languore, neglectu fastidioque suo rependunt. At
saltem tu hoc mihi officium præsta, ut ipsorum ingra-
ti animi vitium, quantum erit in te, compenses. Quum-
que meam impotentiam excusarem, mihi respondit:
Accipe, en tibi, unde quicquid tibi deest, supplere
possis: eodemque temporis puncto, quum illud divinum
Cor aperuisset sese, erupit inde tam ardens flamma,
ut ea me mox absumtum iri putaverim; penetravit
enim per me totam, neque jam illi ferendæ par eram;
quum oravi ipsum, ut miseretur infirmitatis meæ.
Ego ero, inquit, fortitudo tua; noli timere, sed atten-
de

de voci meæ, & his quæ a te requiro, ut ad meorum consiliorum executionem te præpares. Primum in sanctissimo Sacramento me suscipies, quantum tibi per obedientiam licebit, quantumcunque inde mortificationum, & humiliationum in te redundet, quas quidem tanquam amoris mei pignora accipere debes. Præterea sacram Eucharistiam sumes primo quoque die veneris cujusque mensis; singulis autem noctibus feriæ quintæ ac sextæ communibus, participem te faciam mortiferæ illius agonix ac tristitiæ, quam in horto olivarum pati volui. Quæ tristitia te ad quandam agoniam adiget, quam animo comprehendere non poteris, morte ipsa graviorem. Atque ut mihi comes adjuncta sis in illa humili oratione, quam inter meas omnes angustias patri tunc obtuli, e lecto surges inter horam noctis undecimam & duodecimam, ut mecum procidas in faciem, sicque unius horæ spatio humili prostrata perseveres, tum ad divinam iram placandam implorandâ pro peccatoribus misericordiâ; tum ad levandam quodammodo illam, quam ex Apostolorum meorum derelictione sentiebam, amaritudinem, quæ fecit, ut illis exprobrarem, non potuisse illos una hora vigilare mecum: ac per illam horam id facies, quod te docebo. Sed audi Filia, noli omni spiritui credere, aut ex levitate confidere, Satanas enim rabida te decipiendi cupiditate ardet: quamobrem nihil facias, nisi ex eorum assensu, qui te regunt, ut autoritate obedientiæ freta contra illius deceptiones in tuto sis; nihil enim potest adversus obedientes. Toto hujus commu-
ni-

nicationis tempore vix mei ipsa memor eram, quidve de me factum esset sciebam: quum una e fororibus inde me revocavit; & quod responsum dare, ac ne pedibus quidem insistere, nisi admodum ægre, non possem, ducta sum ad matrem Superiorem nostram, quæ me deprehendens a sensibus quodammodo alienatam, toto exardescente corpore ac contremiscente, in genua procumbentem increpavit totis viribus, humiliavitque: ex quo sinceram voluptatem capiebam, incredibilique afficiebar gaudio. Meorum enim peccatorum mihi conscia tanto suffundebar pudore, ut quantumvis acerbe accipi me contingeret, mitius quam pro meritis, me accipi arbitratura essem. Quum autem ea quæ gesta erant, summo licet cum pudore narraffem Superiori, gravius adhuc humiliare me denuo incepit, nihil ex iis, quæ Dominum nostrum a me requirere putabam, mihi tunc annuens, & quicquid ipsi dixeram contentim respuens. Id mihi magno fuit solatio, magnaue cum pace discessi.

XXXIV.

Morbus ex amore divino conceptus.

Protinus ignis, qui me exedebat, vehementem febrim continuam mihi accersivit; sed erat mihi pati delectabilius, quam ut morbum meum quærimoniis significarem. De eo itaque verbum non ante feci, quam me vires defecere. Tunc inspecto morbo medicus cognovit eo jam diuturno me laborare, febris tamen accessiones adhuc plus sexaginta consecutæ sunt; nec unquam tantum consolationum experta sum: toto namque corpore meo summis affecto doloribus, paulum levabatur ea, qua ardebam, patiendi sitis. Ille quippe
ignis

ignis devorans non alebatur & fatiabatur alio quam ligni Crucis pabulo; omnis scilicet generis afflictionibus & mortificationibus; nec ullum unquam dolorem experiebar tantum, quantum capiebam ex eo, quod fatis multa fatifve acerba non paterer. Ex eo morbo moritura existimabar; sed Dominus noster suas erga me gratias non intermittens, hanc mihi gratiam contulit sensuum viriumque defectionem aliquando patienti: tres personæ adorandæ Trinitatis sese mihi exhibentes, magnis consolationibus affecerunt animam meam; sed quid tunc gestum sit, verbis explicare non possum; nisi quod Pater æternus ingenti admodum mole Crucem mihi offerens totam spinis inhorrescentem, una cum cæteris omnibus Passionis instrumentis, hæc dicere mihi visus est: accipe, Filia, idem tibi munus confero, quod dilecto Filio meo contuli. Ego vero, inquit mihi Dominus meus Jesus Christus, huic Cruci te affigam, sicut ipse Cruci affixus fui, fidumque ibi comitem tibi me præbebo. Tertia autem harum adorandarum personarum mihi dixit, a se, qui totus esset amor, ibi me expurgatum & consumtum iri. Relicta est animæ meæ pax magna, gaudiumque incredibile; species enim, quam tres illæ divinæ personæ impreserunt animo meo, nunquam deleta est. Mihi repræsentatæ sunt sub imagine trium adolescentum alba indutorum veste, omni ex parte splendentium, ætate, magnitudine ac pulchritudine coequalium. Non intellexi tunc, ut postea feci, quantum id mihi afflictionum præsignificaret. Quumque

Viso sanctissime Trinitatis.

*Sanitati a B.
Virgine re-
stituitur.*

jussa essem orare Dominum, ut mihi sanitatem redderet, hanc ab eo petebam, sed metuens ne me exaudiret. At dictum est mihi sanitatis meae restitutionem argumento futuram esse, utrum a Spiritu Dei essent omnia illa, quæ fiebant in me; illoque edito veritatis indicio, potestatem mihi factum iri tam suscipiendæ sacræ Eucharistiæ, quam vigilandæ illius horæ, quæ mihi ab ipso præscripta erat. Hæc omnia Domino quum ex obedientia exposuissem supplex, sanitati omnino, ut petebam, restituta sum. Nam bona Mater mea beatissima Virgo, quum suo me dignata esset conspectu, insignibusque demulsisset blanditiis, post longum satis colloquium, hæc mihi dixit: animum accipe, dilecta Filia mea, in ea sanitate, quam tibi Filii mei nomine restituo; grandis enim adhuc tibi restat & ardua via peragenda, quam conficies semper affixa Cruci, clavis & spinis perforata, flagrisque conscisfa. Verum noli timere, non deseram te, meamque tibi protectionem spondeo. Cujus promissionis effectum egregie deinceps sensi, in magna, quam experita sum, illius protectionis necessitate.

XXXV.
Quid efficeret in ejus anima Dei sanctitatis impressio.

Pergebat Dominus meus id mihi muneris imperitari, ut præsentiam suam in singula momenta, eamque minime dubiam experirer, quod mihi perpetuum fore promiserat: neque adeo illâ me privabat ob ullam ex iis culpis, quas admittebam. Sed quum ejus Sanctitas nullam maculam ferre possit, & quum ipse mihi ponat ob oculos vel minimam imperfectionem meam, in quam paulum modo deliberationis, aut negli-

gligentia irreperit; quumque ita imperfecta sim & misera, ut multa peccem, licet non omnino voluntaria, fateor intolerabile mihi supplicium esse ipsius divinae sanctitatis oculos sustinere, quum aliqua in re infideliter egi. Nullum est supplicii genus quod non lubentius subirem, quam sustinerem praesentiam Dei hujus Sancti, postquam novae alicujus culpae maculam anima mea contraxit; levius esset mihi millies in ardentem fornacem praecipitem ruere. Quodam die, quum inter loquendum de me ipsa, obortum aliquem vanae gloriae sensum non compressissem, O mi Deus, quantum lacrymarum & gemituum haec mihi culpa peperit! seorsum enim & privatim cum ipso agentem me objuravit austero vultu in haec verba: Quid habes, O pulvis & cinis, unde gloriari possis? Quandoquidem ex te aliud habes nihil quam miseriam & nihilum, quod sicut oblivisci nunquam debes, ita nec unquam ex nihili tui abyssu te proripere; ac ne faciat magnitudo donorum meorum ut obliviscaris id quod es, volo tuam ipsius imaginem tibi ob oculos ponere. Ac protinus horribilem hanc imaginem mihi exposuit, ubi in angustam veluti tabellam contractum erat totum id quod sum: quod me adeo commovit, tantumque mihi injecit horrorem mei, ut nisi me Dominus sua manu sustentasset, praeter dolore, animo defectura essem. Nec enim poteram animo comprehendere nimiam illam bonitatem & misericordiam, quae nondum in inferna praecipitem me dedisset: imo me pateretur adhuc, quum ferre me ipsa non possem. Quum-

que huiusmodi supplicio puniret levissimos in me vanæ gloriæ motus, id quandoque efficiebat ut ipsum sic alloquerer: O mi Deus, aut mihi vitam, aut huiusce imaginis aspectum adime; nec enim vivere possum, si illam videro. Mihi enim infligebat intolerabiles pœnas odii, & propriæ adversus me ipsam vindictæ. Et obedientia non sinente ut in me ipsa exercerem asperitates, quas ille mihi suggerebat aspectus, quantum inde doloris haurirem, non possum explicare. Quumque scirem huic supremo Domino animæ meæ satis esse factum, si ea exequer, quæ mihi obedientia præscriberet, ipsique singulari voluptati esse, quum humiliatam me cerneret; eam ob rem fidelis eram in culpis meis accusandis, ut mihi ob illas pœnitentia imponeretur: quæ quantumvis esset aspera, levis refrigerationis loco mihi erat, præ illa, quam infligebat Dominus ipse, vitia deprehendens in eo etiam, quod purissimum, perfectissimumque esse videretur. Hoc ipsum est quod mihi Dominus comperit fecit quodam die festo Sanctorum omnium, quum distincte has voces audivi: nihil inquinatum in innocentia: nihil amittitur in potentia: nihil transit in hac præclara mansione; hæc omnia consummantur in amore. Quæ mihi tradita fuit, horum verborum interpretatio dudum animum meum occupatum tenuit. Nihil inquinatum in innocentia: id sibi volebat, mihi non esse committendum, ut in anima mea, aut corde meo macula ulla resideret. Nihil amittitur in potentia: hoc est, debere me omnia Domino meo tradere
&

& permittere, qui quum sit ipsamet potentia, non esset passurus ullam jacturam ab eo fieri, qui omnia ipsi traderet & permetteret. Duæ reliquæ sententiæ de Paradiso intelligendæ veniebant, in quo nihil est quod transeat, quum sint omnia æterna; & in quo omnia in amore consummantur. Quumque mihi exiguum monstratum esset illius gloriæ specimen, proh sancte Deus, quanto exultavi gaudio, quantus in me desiderii ætus hinc exarsit! totum hunc diem qui in meorum exercitiorum spiritualium tempus incidebat, in hisce inexplicabilibus voluptatibus exegi, quas gustatura ne mox evolare, nihil esse videbatur, quod me jam morari deberet. Sed longe me opinione falli, hæc quæ mihi dicta sunt verba ostenderunt.

Frustra suspirat cor tuum
 Ut mox intres in hoc regnum,
 Huc recte non aspirabis
 Nisi via sanctæ Crucis.

Deinde quum mihi ostenderetur quicquid in totius vitæ meæ decursu mihi tolerandum incumberet, infremui toto corpore, licet illud tunc non ita intelligerem, ut postea ipsa re intellexi.

Præparanti mihi Confessionem annuam, & magna cum anxietate peccata mea in memoriam revocanti, dixit supremus Magister meus: cur te excrucias, fac quod in te est, cætera ipse supplebo; nihil enim in hoc Sacramento tam requiro, quam cor contritum & humiliatum, quod ex sincera voluntate mihi nunquam displicendi accuset se citra omnem simulationem.

XXXVI.
*Monitum
 divinum
 contra an-
 xietatem in
 Sacramento
 Confessionis.*

70 DE VITA VENERAB. MATRIS
nem. Tunc ignosco sine cunctatione, indeque perfecta consequitur morum emendatio.

XXXVII.
*Spiritus
Christi sum-
mum in ejus
animam im-
perium.*

Quum supremus ille Spiritus qui operabatur in me sine me, tantum dominatum exerceret in totum esse meum spirituale, atque etiam corporeum, ut jam nullum, nisi ex ipsius nutu, gaudii tristitiæve motum in corde meo excitare, nulla cogitatione animum meum occupare possem, nisi quam ipse immisisset: hinc factum est ut magno semper in timore versata sim, ne in Dæmonis illusiones incurrissem; quantumvis rem ita non esse mihi asseveratum sit, sive ab eodem illo Spiritu, sive ab iis qui me in vita spirituali regebant, videlicet meis Superioribus. Porro ille Spiritus directores mihi dederat solummodo, ut iudicium facerent de suo in me agendi modo, quem probandi aut improbandi amplam ipsis potestatem faciebat: qua in re id dolebam, quod me adeo non retraherent ab ea, in qua versari me putabam illusione, ut potius in eam altius immergerent, sive Confessarii, sive alii; quum monerent ut hujusce Spiritus potentia me dederem, citraque omnem exceptionem ejus ductui totam me permitterem; dicerentque mihi definendum non esse ejus motibus obsequi, etiamsi, ut putabam, Dæmonis ludibrium me esse vellet. Annam igitur meam confessionem feci: qua peracta mihi ipsa videbar spoliata esse, simulque indui veste alba, his vocibus adjectis: ecce vestem innocentia, qua induo animam tuam, ut jam non vivas aliam quam hominis Dei vitam, hoc est, ut vivas quasi non vi-

vi-

vivens, sed me vivere in te finens; ego enim sum vita tua, nec vives posthac nisi in me & per me, qui volo ut agas quasi non agens amplius, me scilicet in te, & pro te agere atque operari finens, omniaque curæ meæ committens: nunc voluntatem habere debes, tanquam non habens, mihi que hanc curam semper & ubique relinquere, ut pro te velim.

Quodam die unicus ille amor animæ meæ sese mihi obtulit altera manu gestans pictam effigiem vitæ omnium quas sibi animo fingere persona religiosa possit, felicissimæ, perpetua videlicet pace, & internis externisque consolationibus affluentis, cum firma valetudine, accedente bona hominum existimatione & plausu, nec non aliis rebus naturæ placentibus: altera vero manu aliam gestabat effigiem vitæ omnino pauperis & abjectæ, omnis generis ignominias, contemptibus & contradictionibus Crucifixæ, semperque & animo & corpore aliquid tolerantis incommodi. Tum binas illas imagines mihi offerens dixit: elige, Filia, utram malueris: utramvis eligas, easdem tibi gratias conferam: tum ad ejus pedes me abjiciens ut ipsum adorarem, respondi: O Domine mi, nihil volo nisi te solum, & id quod ipse pro me eliges, Quumque mihi valde institisset, ut eligerem, sufficis mihi, ajebam, O mi Deus, fac pro me quod majorem tibi gloriam allaturum est, nulla habita utilitatum mearum commodorumque ratione: tibi ipse satisfacias, & mihi satis est. Tunc mihi dixit, me, cum Magdalena, optimam partem elegisse, quæ a me non est

XXXVIII.

Optio ei datur vitæ in terris beatæ aut crucifixæ.

fet

set auferenda: quandoquidem ipse hæreditas mea futurus esset in æternum. Et mihi offerens hanc pictam vitæ crucifixæ tabellam, en, inquit, id quod tibi elegeri, quodque mihi placet magis, tum ad meorum consiliorum plenam executionem, tum ad te reddendam mihi conformem. Illa altera vita est plenæ possessionis, non vero meriti; reservanda proinde est æternitati. Accepi mihi hanc effigiem mortis & crucifixionis, manum, quæ mihi illam offerebat, deosculata, & fremente licet natura, illam cordis affectu quam poteram tenerrimo amplexa sum; quumque eandem pectori meo apprimerem, tanta vi illam mihi imprimi fensi, ut ipsa mihi viderer nihil esse aliud, quam coalitum quidpiam ex iis omnibus quæ in illa imagine expressa videram; sicque animus meus est immutatus, ut me ipsa non agnoscerem. Sed hæc omnia permittebam iudicio Superioris meæ, quam celare nihil poteram: nihilve eorum, quæ mihi injungebat, omittere; dummodo ab ipsa, nullius alterius personæ interventu, præscriberentur. Hic autem Spiritus, qui me possidebat, stupendum mihi horrorem injiciebat, earum rerum, quas ipsa alterius suafu mihi præcipiebat, siquando alienis consiliis regere me vellet; quia promiserat mihi se illius mentem illustraturum, quantum esset satis, ut ipsa me convenienter suis divinis consiliis dirigeret.

XXXIX.
Satanæ ten-
tanda tradi-
tur.

Quum autem gratiæ maximæ, quas ab ipsius bonitate accipiebam, sacræ communionis tempore mihi impertirentur, & ea nocte quæ agitur a feria quinta
ad

ad sextam ; quo tempore inexplicabilibus beneficiis afficiebar , accidit aliquando ut Domini voce mone- rer , expetitam me fuisse a Satana , ut probarer cujus- vis generis contradictionibus , humiliationibus , tenta- tionibus , & derelictionibus , sicut aurum probatur in fornace , factamque esse Satanæ illarum omnium probationum liberam potestatem , uno excepto tenta- tionis genere , quod ad luxuriæ vitium pertinet , quo in genere nolebat Dominus ut mihi unquam a tenta- tore molestia exhiberetur ; quod ab eo vitio tam ve- hementer abhorreret , ut ne minimum quidem cir- ca illud tentari se voluisset . Verum adjiciebat Domi- nus , a cæteris omnibus tentationibus cavendum mihi esse diligenter , præsertim a tentationibus superbiæ , desperationis , & gulæ quam gravius morte ipsa hor- rebam ; asseveravit tamen nihil mihi esse metuendum , quandoquidem futurum se polliceretur in medio mei tanquam propugnaculum inexpugnabile , ac pro me pugnaturum , cessurumque in præmium victoriarum mearum , atque suam mihi potentiam circumpositu- rum , ne succumberem ; at mihi assidue invigilan- dum esse curæ totius exterioris hominis : sibi vero interiora mea curæ fore . Nec ita multo post audi- vi minas oppugnationis mei , qui mihi objectus sub specie horribilis Mauri , oculis binarum instar pruna- rum ardentibus , dentibusque adversum me infren- dens : maledicta , inquit , non effugies , ac si semel po- testati meæ mancipatam te habuero , senties profecto quid possim : ubique tibi nocebo . Et quanquam alia

multa mihi minabatur, nihil timebam tamen; usque adeo firmis præfidiis intus roborari me sentiebam: ac ne omnes quidem inferni furores terrorem mihi injecturi esse videbantur, ob præcipuam quandam vim quam inesse sentiebam exiguæ imagini Christi Crucifixi, cui Christus ipse supremus liberator meus virtutem dederat abigendi a me omnes illos tartareos furores. Imaginem illam semper cordi meo admotam diu noctuque gestabam; unde multa mihi auxilia provenerunt. Domestici valetudinarii curandi officium accepi, ubi Deo soli notum esse potest, quantum dolorum laborumque tulerim, sive ab indole mea præfervida & ad molestiæ sensum tenera, sive ab hominibus, sive a Dæmone, qui postquam me impulerat sicque prostraverat, ut frangerem quicquid habebam præ manibus, mihi nonnunquam cum cachinnis coram illudebat. Heus, ajebat, omnis expertus industriæ, nunquam quicquam recte facies? Quod sic animum meum affligebat dejiciebatque, ut nescirem quid consilii caperem. Sæpe enim mihi potestatem adimebat, rem declarandi Matri nostræ Superiori, quia obedientia omnes ipsius vires frangebatur, & dissipabat. Die quodam e supremis scalis me impulit in præceps habentem præ manibus gabatam testaceam plenam prunis, quarum nulla pars effusa est; quumque ad infimas delapsam scalam me comperi, nihil mali passam me deprehendi, quamvis eæ quæ labentem me viderunt, crura mihi contracta esse existimarint. Sed fidum custodem Angelum meum sensi excipientem

Angeli Custodis præsentia fruatur: & ab eo de defectibus corripiatur.

tem

tem me: ea enim gratia mihi sæpe conferebatur ut ipsius aspectu fruerer ab eoque increparer & corrigerer. Quum aliquando immiscuissem me sermonibus de matrimonio cujusdam cognatæ meæ, id mihi ostendit tam indignum esse anima religiosa, tamque graviter propterea me objurgavit, ut dixerit, si unquam posthac talibus negotiis me admiscerem, se mihi faciem suam absconsurum. Ferre non poterat levissimam immodestiam aut reverentiæ defectum coram supremo Domino meo, cujus in conspectu ipsum humi prostratum videbam, quod & a me fieri volebat; faciebam autem quam sæpissime poteram, & ad meos levandos tam animi, quam corporis perpetuos dolores, nullam corporis compositionem reperiebam aptiorem; quia hæc erat una ex omnibus maxime consentanea nihilo meo, quod assidue præ oculis habebam, eo velut abyfso quadam, semper absorptam me sentiens, sive tempus esset patiendi, sive fruendi; quo etiam tempore nullam voluptatem gustare poteram. Illa enim amoris sanctitas ita me urgebat acriter ad mutuam gratiam ipsi, aliquid patiendō, referendam, ut gratior nulla mihi quies esse posset, quam si corpus meum omni pœnarum genere oppressum sentirem, animum omni genere derelictionum afflictum, ac totum esse meum immersum ignominiiis, contemptibus & contradictionibus, quas mihi deesse divina miseratio non sinebat: nec enim momentum temporis his ærumnis mihi vacuum abire patiebatur, quo non aliquod externum aut internum

76 DE VITA VENERAB. MATRIS
incommodum me affligeret. Quum salubris illius pa-
nis copia minor suppetebat, aliunde mihi erat morti-
ficatione conquirendus, cujus materiam indoles mea
ad superbiam impatientiamque proclivis abunde mi-
hi suppeditabat. Ac ne unam quidem talis mortifica-
tionis occasionem prætermittere me patiebatur Do-
minus meus: id si quando mihi contigerat negle-
xisse, ob ingentem, quo afficiebar, hujusmodi mortifi-
cationum horrorem, faciebat plane Dominus meus
ut duplum rependerem. Quoties autem aliquid a me
omnino fieri volebat, instabat mihi tam acriter ut ce-
dendum tandem esset. Qui mihi fons multorum do-
lorum fuit: quod sæpe conatus meos ad obsistendum
adhibuerim, quum Dominus me probaret ea parte,
quæ repugnabat maxime indoli meæ, & nativis pro-
pensionibus adversabatur, contra quas directo gradu
jugiter ut incederem volebat.

XL.
*Sensuum ac
sui ipsius in-
signis victo-
ria.*

Tam delicatula eram, ut vel levissimæ fordes nau-
seam mihi moverent. Tam graviter de hoc vitio
me increpavit, ut aliquando me comparans ad abster-
gendum ægrotæ vomitum, facere non potuerim, quin
illum lingua abstergerem, atque adeo comederem:
his verbis Dominum meum alloquens: si mille mihi
essent corpora, mille amores, mille vitæ, hæc omnia
ultro immolarem, ut tibi mancipata essem. Tum ve-
ro tantum deliciarum in illa actione gustavi, ut quo-
tidie similes occasiones mihi offerri voluissem, ut so-
lo teste Deo discerem me vincere. Sed ejus bonitas,
cui uni debebam acceptam referre fortitudinem, qua me
ipfa

ipsa viceram, mihi tamen testata est, quantum voluptatis ex hac mea victoria cepisset. Nocte enim, ni fallor, proxime consequenti, duas tresve circiter horas os meum tenuit applicitum vulneri sacratissimi sui Cordis, essetque mihi admodum difficile explicare quid tunc senserim, quidve tunc illa gratia in anima mea & corde meo operata sit. Sed hæc satis sint ad ostendendam magnam vim bonitatis & misericordiæ Dei mei in adeo vilem personam: nolebat tamen minuire teneritudinem meam ad doloris sensum, nec vehementem difficultatum horrorem, non solum ut honorem per me exhiberi faceret horrori illi, quem ipse in horto olivarum experiri non renuit, sed etiam ut mihi victoriæ atque humiliationis materiam præberet. Verum, hei mihi! fidelis non sum, & sæpe cado, idque aliquando libenti animo permittere videbatur, cum ad retundendam superbiam meam, tum ad me stabiliendam in mei ipsius diffidentia quum scilicet animadverterem sine ipso me nihil posse nisi perpetuis lapsibus malum perpetrare, unde ipsa emergere non possem. Et tunc temporis supremus ille Dominus animæ meæ veniebat in auxilium mihi, & tanquam bonus pastor amoris sui brachia mihi protendebat, dicens: agnoscis igitur te sine me nihil posse: quod me colliquefaciebat grati animi sensu erga ipsius amantissimam bonitatem; quæ mihi uberrimas eliciebat lacrymas, quod ipsum viderem non aliter ulciscen-
tem peccata mea, quam nimix caritatis effusionibus; quibus certare videbatur cum ingrati animi mei infi-

*Alia eju-
sdem generis
heroica
mortificatio.*

delitibus, quas nonnunquam sic mihi ob oculos ponebat una cum gratiarum suarum multitudine, ut mihi potestatem adimeret, ipsum alia quam lacrymarum mearum voce alloquendi, idque cum doloris sensu supra quam possim dicere vehementi. Quodam die, quum aliquantum nauseans ministrassem ægrotae cuidam disenteria laboranti, tam gravem ea de re increpationem ab ipso accipi, ut lasanum exportans, adaectam me, hujus culpæ sarcindæ causa, senserim ad linguam longo temporis intervallo intingendam in eas fordes, quas ægrota egresserat, & ad buccas iisdem implendas. Deinde Domino familiariter ac benigne improperanti quod talia facerem, respondi: O Domine mi, id facio ut tibi placeam, divinumque Cor tuum mihi devinciam, illudque a te consecuturam me spero: at tu, mi Domine, quid non egisti ut tibi hominum corda devincires, quæ tamen ipsi præbere tibi nolunt, & ex quibus sæpe te expellunt? Fateor, filia, eo me amoris vi impulsus esse, ut omnia pro ipsorum salute devoverem: quamvis amoris meo, grati animi significatione, non respondeant; sed volo ut ex sacratissimi Cordis mei meritis penes ingratum ipsorum animum; volo tibi dare hoc ipsum Cor meum.

XLI.
*Destinatur
in victimam
justitiæ di-
vine pro
peccatis
unius reli-
giöse fami-
liæ.*

Prius autem necesse est ut te præbeas ipsius victimam immolationis, ad avertendam, ipso deprecatore, ultionem, quam divina irati Patris mei justitia parat adversus unam religiosam familiam, quam pro sua justa indignatione objugare vult & punire. Et eodem tem-

temporis puncto, quum hanc ipsam familiam mihi ostenderet, simulque eos defectus, qui suam provocaverant iram, nec non ea omnia, quæ ad illam placandam mihi subeunda erant, tum vero ex illo aspectu tota cohorrui, nec mihi ad offerendum hoc sacrificium animi fatis fuit; sed dixi, me, quum mei juris non essem, facere id non posse, nisi obedientiæ assensus accederet. Timor vero quo ducebar, ne mihi hujusce oblationis faciendæ potestas fieret, effecit ut rem ad Superiores meas referre negligerem. Sed Dominus instabat mihi jugiter nullamque quietis partem mihi relinquebat. Effundebam in uberes lacrymas, tandemque eo adductam me vidi, ut superiori meæ declaranda mihi res esset. Quæ quum eas videret angustias, in quibus versabar, dixit mihi ut iis omnibus, quæ a me Dominus exigebat, me totam absque ulla exceptione devoverem. Tum vero, mi Deus, gravioribus adhuc angustiis constrictam me vidi; nihil enim mihi suppetebat animi ut dicerem: onus subeo: semperque resistere pergebam. At in pervigilio Præsentationis Beatæ Virginis Mariæ, divina illa justitia mihi visâ est tam terribilibus armis instructa, ut jam apud me non essem; quumque diutius repugnare non possem, dictum est mihi, ut quondam sancto Paulo: durum est tibi contra justitiæ meæ tela calcitrare; sed quandoquidem obstitisti mihi, ut humiliationibus, quæ hoc sacrificio peragendo tibi subeundæ sunt, te subtraheres, eas tibi infligam altero tanto graviores: a te enim dumtaxat exigebam, ut privatim te ipsa de-

VO-

voveres; nunc ut palam omnibus te devoveas volo, idque eo modo ac tempore, ut humana ratio tota merito offendenda videatur, iisque ad te humiliandam adjunctis, quæ in reliquum vitæ tempus perpetua tibi, & tecum ipsa, & coram aliis, erubescendi materia futura sint: ut hinc scilicet intelligas, quantum hoc mali sit Deo resistere. Et sane id prorsus intellexi, nunquam enim tam male mihi fuisse experta sum. Mearum illarum angustiarum rudem hic adumbrabo imaginem, sed non id totum, quod ipsa res erat experimentem. Vespertina oratione expleta, exire Chorum cum aliis non potui, ibique ad ultimum cœnulæ signum mansi in assiduis fletibus ac gemitibus: hinc perrexi ad cœnulam una cum sororibus sumendam, ac deinde progressa ad recreationis locum, tam acriter urgeri cæpi ad me palam & alta voce devovendam quomodo mihi Deus velle se significabat, ut facere non potuerim, quin inde me proriperem ad Superiorem meam in valetudinario tunc decumbentem. Sed eram fateor, ita mei impos, ut similis mihi ipsa viderer homini, qui manibus pedibusque constrictis, nihil sive in seipso, sive extra se, reliquum haberet solum & liberum præter lacrymas, quas ego ubertim profundebam, hanc unicam relictam mihi esse doloris mei significationem putans. Idem enim experiebar quod mortalium sceleratissima, quæ magna vi funium, ad locum sui supplicii pertraheretur. Illam Dei sanctitatem videbam justæ iræ suæ telis armatam, paratam ea vibrare ad præcipitandam me in hiantes illas inferni

ni fauces, quem videbam apertum, jamjamque me absorpturum. Ardere me sentiebam igne devorante, & in ipsas ossium medullas penetrante. Totum meum corpus mirum in modum contremiscebat, nec alia, quam hæc verba proferre poteram: Miserere mei Deus secundum magnam misericordiam tuam. Sic ingemui sub mei doloris pondere, nullam Superioris adeundæ facultatem nacta ad usque octavam: quo tempore una ex Sororibus, quum mihi occurrisset, me perduxit ad Superiorem. Obstupuit Mater nostra affectam me videns eo modo, quem explicare non poteram. Sed hoc ad meas ærumnas accedebat, quod eas ex solo aspectu ab aliis intelligi arbitrarer; quod ita non erat. Superior mea sciens solam obedientiam esse, quæ quocumque vellet, flectere posset illum spiritum, qui me sic constructam tenebat, jussit ut sibi declararem quid rei paterer. Ac protinus declaravi quomodo vellet Deus, ut sibi totum esse meum in oculis totius religiosæ familiæ devoverem; & qua de causa id a me posceret: quam hîc reticeo, ne sanctam charitatem, unaque Cor Christi lædam, ex quo dilecta illa virtus ortum habet: quapropter eam vel levissime lædi non patitur, quovis quæsito obtentu vel colore. Denique quum egissem ac dixissem ea quæ supremus Dominus meus a me requirebat, ea de re alii alios sermones, alii alia judicia faciebant. Sed hæc omnia rei adjuncta permitto misericordix Dei mei: idque confirmare possum, me nunquam, si bene commemini, tam gravia passam fuisse; ac ne omnes quidem

ærumnæ, quas ad illum usque diem experta eram, etiamsi in unum coaluissent cum illis omnibus, quas deinde pertuli, & ad extremum usque spiritum perpetuæ simul omnes mihi fuissent, conferri meo iudicio possent cum ærumnis illius noctis, qua Dominus vilem ancillam suam dignatus est, ut sanctæ Passionis suæ noctem doloribus plenam honorarem. Quamquam mea nox, illius Dominicæ noctis exiguum specimen fuit. Ex alio in alium locum circumducebar summo ubique mihi pudore incusso. Exacta igitur illa nocte in iis cruciatibus, quos novit Deus, & absque ullo quietis intervallo ad tempus usque sancti Missæ sacrificii, in eo mihi videor audivisse hæc verba: denique facta est pax, & meæ sanctitas justitiæ placata est ea, quam fecisti, oblatione, ut honorem exhiberes oblationi a me factæ, quum primum in Matris meæ visceribus carnem sumsi; cujus oblationis meæ merita renovare, tuæque ipsius oblationi conjungere volui, ut applicaretur in gratiam religiosæ familiæ, quemadmodum ostendi tibi. Quamobrem ex omnibus iis quæ facere te, aut pati continget nihil jam tibi tanquam tuum vindicare debes, neque in augmentum meriti, neque in satisfactionem pro peccatis, neque in alium quempiam finem; quum omnia voluntati meæ permiseris, ac pro religiosa domo devoveris. Itaque me ipsum imitata feres omnia & ages in silentio, intuitu solius divinæ gloriæ in stabiliendo regno sacratissimi Cordis mei in corde hominum, quibus ipsum Cor meum, tua opera, manifestare volo. Hæc sancta documenta
mi-

mihi dedit supremus Dominus meus, postquam illum in sacra Communione suscepissem; sed me non eduxit ex illo pœnarum statu in quo versabar, & in quo pace fruebar imperturbata, ex voluntaria acceptatione dolorum meorum, quos, ut mihi monstrabatur, ultro subire deberem, vel ad supremi iudicii diem, si sic placeret Deo meo, qui me deinceps hominibus non aliter proposuit, quam ut signum cui contradiceretur, ut sentinam repulsarum, contemptuum & ignominiarum: quæ omnia cum gaudio videbam in me facto impetu, omni ex parte irruentia, nulloque sive cœlesti, sive terreno suppetente solatio. Videbantur eò simul omnia tendere ut in nihilum redigerer: interrogabar assidue, & pauca responsa, quæ quasi per vim ex me eliciebantur, augendi tamen supplicii mei instrumenta erant; nec poteram edere, nec dormire, nec loqui, & hæc una mihi erat quies, unaque occupatio ut humi prostrata manerem coram Deo meo, cujus suprema magnitudo tenebat me totam profunda nihili mei abyfso absorptam, flentem semper & gementem ad implorandam ab ipso misericordiam, & justæ ipsius iræ tela avertenda. Atque officium quod exercebam domi, perpetuis me & animi & corporis occupationibus distinens, supplicium mihi afferebat intolerabile. Supremus enim Dominus meus, etiamsi tot aliunde ærumnis afficerer, non patiebatur ut vel levissimam ex illis occupationibus præmitterem; aut alicujus omittendæ veniam a Superioribus peterem: quod idem a me exigebat circa cætera religiosæ vitæ

munia, regularumque nostrarum observationem, ad quæ omnia supremæ ipsius potentia vi pertrahi me sentiebam, non secus ac fontem ad locum novi supplicii: ubique enim supplicia reperiēbam; sicque immergebar penitus dolori meo, ut mihi & vitæ & animi nihil superesse experirer, nisi quantum satis erat ad ea videnda & sentienda, quæ mihi acerba contingebant. Sed hæc omnia ne minimum quidem me sollicitam efficiebant aut tristem; quanquam inter hæc omnia semper ducebar per viam maxime repugnantem naturæ male mortificatæ, meisque nativis propensionibus adversantem.

*A cibo
abhorret.*

Factum est ut deprehenderer non manducare, quæ ex causa graviter objurgata fui, & a Superiore mea & a Confessario, qui me iusserunt, quicquid mihi in refectorio apponeretur, comedere; quod quidem obedientiæ præscriptum videbatur mihi superare vires meas; sed is qui indigenti mihi deesse vires nunquam patiebatur, eas addidit, quæ satis essent ut citra omnem cunctationem & excusationem parerem: quamvis post cibi sumtionem mihi necesse esset secedere parumper ad cibum quem sumseram evomendum: quod quum admodum diu passa essem, hinc nata est tanta nauseantis stomachi multo cum dolore solutio, ut jam terræ omnino non esset exigui cibi quem capiebam, posteaquam mutato obedientiæ præscripto, visum est fatius jubere, ut tantum comederem quantum pro viribus liceret. Ac cibi sumtio, non diffiteor, gravis ex illo tempore mihi cruciatus fuit: ibam nempe ad triclinium tanquam ad
lo-

locum supplicii, cui me peccatum addixerat, & quantumvis conarer nullo habito delectu ea comedere, quæ mihi apposita essent, facere non poteram quin id delirerem, quod vilissimum esse arbitrarer, tanquam maxime consentaneum paupertati meæ, nihiloque meo, cujus recordatio assidue inculcabat animo meo, quandoquidem panis & aqua victui sufficiunt, cætera omnia esse superflua.

Ut me referam ad meum hunc pœnarum statum, is nullo remittebatur intervallo, imo augebatur in dies novis valde acrium dolorum & ignominiarum accessionibus; nam existimatum fuit me a malo Dæmone possideri aut obsideri; mihi que inspergebatur affatim aqua lustralis, adhibito Crucis signo aliisque precibus ad malignum spiritum ejiciendum. At ille quo possideri me sentiebam, adeo non aufugiebat, ut potius sibi me conjungeret arctius, dicens mihi: aquam lustralem amo, Crucemque sic diligo, ut facere non possim, quin illis adhæream, qui ipsam pro amore meo gestant. Quæ verba sic denuo inflammaverunt in anima mea desiderium patiendi, ut quicquid patiebar, stilla tantum aquæ mihi videretur, quæ insatiabilem sitim meam accenderet potius quam expleret: Quamquam nulla pars mei non habebat proprium sibi dolorem sive in animo sive in corpore, idque sine ulla cujusquam commiseratione. Diabolus enim summa vi me impugnabat, ac victa millies succubuissem, nisi extraordinaria quadam, quæ pro me pugnabat, potentia muniri me sensissem. Denique Superior mea

XLII.
A malo Dæmone obsessa ac decepta creditur.

quid aliud caperet consilii nescia ad remedium confugit sacrae Communionis, quam mihi praescipit, ad Dominum exorandum, ut in priorem statum me restitueret. Quum ergo ipsi Domino ex obedientia me obtulisset, tanquam ipsius hostiam immolationis, sic mecum locutus est: ita est, Filia, ad te venio tanquam summus Sacerdos, novum tibi vigorem impertiturus, novisque suppliciiis te immolaturus, quod & praestitit; tantumque mutationis in me factum esse deprehendi, ut me haberem tanquam mulier serva, quae modo in libertatem vindicata est. Sed breve hoc intervallum fuit: instaurati enim sunt, ut ante, sermones quibus admonebar, eorum omnium, quae in me fiebant, Diabolum artificem esse, qui, nisi caverem, suis dolis illusionibusque me perditurus esset. Graviter id me perculit, quae toto vitae tempore timueram, ne deciperer ipsa, aliosque deciperem, licet minime id vellem; unde mihi lacrymarum ingens copia oboriebatur; nec enim ullo prorsus modo poteram me subtrahere potentiae illius supremi Spiritus, qui operabatur in me, & quantumcumque conarer, non erat in mea potestate positum illum a me abigere, ejusve operationes impedire: ita enim sibi subjecerat omnes potentias animae meae, ut mihi ipsa viderer esse immersa abyssu quadam, in quam eo defigebam altius, quo plures ad emergendum conatus edebam; quamvis omnes, quae mihi suggerebantur, resistendi artes adhiberem, sed frustra. Aliquando tanta vi pugnabam, ut pene viribus exhausta e pugna discederem.

At

At meus supremus Dominus ludebat quodammodo in meis omnibus conatibus infringendis, meque, primo aditu, dispulsis omnibus timoribus meis, confirmabat his verbis: quid tibi timendum est inter brachia Omnipotentis? Fierine posset, ut ipse te inimicorum tuorum furori permittens perire fineret? Postquam tibi ab infantia tua factus sum ipse Pater, Magister & Moderator, perpetuis iudiciis significare non desinens tenerum erga te affectum divini & amantissimi Cordis mei, in quo perpetuum tibi semperque præsens domicilium constitui ad majorem securitatem, dic mihi quod majus argumentum dari tibi cupias amoris in te mei, illudque tibi dabo: sed quare adversum me pugnas solum verum & unicum amicum tuum? Hæc exprobratio diffidentiae meae tanto me pudore ac dolore affecit, ut ex illo tempore statuerim nunquam de meo quicquam me collaturam ad probandum illum spiritum qui me regebat; sed satis mihi fore humiliter & ex animo acquiescere iis omnibus quæ ad hanc probationem perficiendam aliis agenda viderentur.

O Domine mi, cui notum est, quam mihi grave sit, huic obedientiae præscripto, quod nunc exequor, parere; & quantam vim patiar in his omnibus tantum pudore, animique mei repugnantia scribendis, hanc mihi gratiam concede, ut moriar potius quam aliquid scribam, præter id quod a spiritus tui veritate proficiscitur, tibi que majorem gloriam afferre, mihi graviolem pudorem incutere potest: & per misericordiam

*A Domino
consolatur.*

XLIII.
*Deum orat
ut se, hæc
scribere re-
pugnantem
adjuvet.*

diam tuam te obtestor, O mi supreme Domine, ut nunquam hoc scriptum a quoquam alio legatur, quam ab eo, per quem illud examinari vis; ut hoc idem scriptum non obstet, quominus in æterna creaturarum oblivione æternoque contemptu sepulta maneam. O mi Deus, hoc solatium ne deneges vili ancillæ tuæ. Protinus meæ petitioni sic responsum est: omnia permitte beneplacito voluntatis meæ, omni- que tua cura omissa, mea consilia perficere me sine: omnia mihi curæ erunt. Cœptum igitur opus ex obe- dientia persequare, O mi Deus, nihil agens aliud quam ut voluntati tuæ faciam fatis eo martyrii genere quod patior hæc conscribendo, quorum unaquæque littera sacrificii instar esse mihi videtur. Semper allici me sensi ad amandum supremum Dominum meum propter seipsum, unumque illum quærendum. Nunquam ipsius donis quantumlibet in me profusis adhæ- sit anima mea: ea non aliam ob rem magni faciebam, quam quod ab ipso proficiscerentur. Ad ea, quam minimum poteram, advertēbam animum, omniaque oblivisci conabar ut ipsius meminissem solius, præ quo cætera omnia nihil esse duco; & quum hoc obe- dientiæ præscriptum exequendum fuit, fieri posse non putabam, ut de iis agerem quæ tam dudum præter- iere. At Dominus mihi ostendit, rem omnino con- tra quam putabam se habere; quo enim facilius scri- bam, eundem animi affectum, de quo loquor, facit ut super unaquaque re nunc experiar: quod mihi nullum relinquit dubium, quin ipse velit ut hæc scri- bam. Inter

Inter arumnas & timores quos patiebar, cor meum semper fruebatur imperturbata pace. Jussa sum autem colloqui cum hominibus nonnullis doctrina præditis, qui me adeo non confirmarunt in via quam sequebar, ut potius meas pœnas auxerint; donec Dominus noster huc misit Reverendum Patrem de la Colombiere, quem supremus Dominus meus, aliquanto postquam ipsi me consecraveram, se mihi missurum esse promisit, scilicet unum e suis servis, cui, juxta illam quam mihi pro tempore impertiretur intelligentiam, manifestari a me volebat omnes thesauros, omniaque arcana sacratissimi Cordis sui, quæ mihi ab ipso Domino credita erant: quandoquidem ad me mittebatur, ut me in via Domini confirmaret; & ingentes gratias Dei miseratione ex ipsius sacratissimo Corde hauriret, quas quidem in nostris colloquiis abunde profusurum se idem Dominus pollicebatur. Quumque Sanctus ille vir huc venit, interea dum sermonem habebat ad nostram religiosam familiam, hæc verba intus audivi: En illum, quem tibi mitto. Quod brevi verum esse profusus agnovi in confessione, quæ facta est unâ ex feriis Quatuor temporum. Quamvis enim nos mutuo nec vidissemus unquam, nec allocuti essemus, admodum diuturnis me alloquiis detinuit, mecumque loquebatur non aliter quam si intellexisset ea quæ in me agebantur. Mihi tamen ea die visum non est cum ipso statum animi mei ullo modo communicare. Is autem quum videret velle me discedere, ne cæteris fororibus diuturniori mora incommodo essem, petiit cen-

XLIV.
P. Claud. la
Colombiere
ad eam Deo
sic ordinante
mittitur.

M m serem-

feremne ut alia die rediret, me hoc ipso in loco allocuturus: at timida indoles mea, quæ omnes hæc communicationes reformidabat, fecit ut illi responderem, mei juris me non esse, sed facturum id quod obedientia præscriberet. Discessi, horam unam cum dimidio cum ipso collocuta. Rediit autem non ita multo post, & quamvis nossem, hanc esse Dei voluntatem, ut ipsum alloquerer, ingenti tamen horrore ab eo colloquio deterreri me sensi quum adeundus fuit; id quod ipsi statim declaravi; sed mihi respondit, lætari se quod mihi opportunitatem obtulisset meum aliquem affectum Deo immolandi. Tum vero ipsi nullo labore, nullaque tergiversatione cor meum aperui, & intima animæ meæ manifestavi perinde mala ac bona. Quibus auditis vehementer me consolatus est, asserens nihil esse quod timerem ab illius spiritus ductu, quandoquidem ille me ab obedientia non revocabat: mihi obsequendum esse illius motibus, permittendo ejus voluntati totum esse meum, ut de eo disponderet, meque juxta suum beneplacitum sacrificaret & immolaret: cæterum mirari se ingentem Dei nostri bonitatem, qui me toties resistentem non fastidisset. Docuit me dona Dei æstimare, & cum reverentia atque humilitate suscipere frequentes communicationes, & familiaria quibus me dignabatur colloquia; propter quæ in assidua erga tantam bonitatem gratiarum actione versari deberem. Quumque illi declarassem supremum hunc Dominum animæ meæ ubique mihi instare, nullo excepto seu loco seu tem-

tempore; ita ut vix mihi potestas relinqueretur illius orationis quæ voce perficitur; ad quam tamen peragendam tanta mihi ipsa vim inferebam, ut nonnunquam inter percurrendum rosarium, meum os, ut erat, apertum maneret, ac ne uni quidem verbo proferendo idoneum: edixit, ne posthac hujusmodi preces per vim recitare conarer: fatis mihi esse debere illas, quarum persolvendarum lege tenebar, adjecta, quum id possem, corona Beatæ Virginis. Communicatis autem aliqua ex parte, cum eodem Patre, præcipuis blanditiis & amoris adhæsiõibus, quibus hic dilectus animæ meæ me complectebatur, & quas hîc omitto scribere, respondit magnam in his omnibus causam esse & mihi propriæ humiliationis, & sibi admirationis ob ingentes erga me Dei misericordias. Divina autem illa bonitate non patiente, ut ullam consolationem acciperem, quæ mihi multis humiliationibus non constaret, multas utique hocce colloquium mihi accersivit, & pater ipse mea causa multa pertulit: nam rumor erat me id agere, ut ipsum illusionibus meis deciperem, ipsique quemadmodum cæteris, fucum facerem. Sed hoc ipsi nullam exhibebat molestiam, nec propterea destitit, quamdiu mansit in hoc oppido, quod spatium temporis breve fuit, suas in me curas conferre, quas deinde semper contulit. Atque ego centies mirata sum, quod ille me, uti alii fecerant, non desereret; cum eo enim agebam ejusmodi ratione, quæ quemvis alium ab incepto opere avocasset. Quanquam nulli curæ parcebat in me humili-

92 DE VITA VENERAB. MATRIS
lianda & mortificanda, quod mihi pergratum ac-
cidebat.

Quum aliquando in templum nostrum venisset rem
divinam facturus, magnis & me & illum gratiis Do-
minus noster affecit; nam temporis puncto, quo ad
ipsum Dominum sacra Communionem suscipiendum
accessi, monstravit mihi sacratissimum Cor suum
tanquam ardentem fornacem, aliaque duo Corda di-
vino Cordi proxime adhæsura, in illudque se profun-
de abditura, additis his verbis:

Hæc tria plane sincerus
Corda jungit amor meus,
His æternis nexibus.

Significavit mihi hanc conjunctionem totam spe-
ctare ad gloriam sacratissimi Cordis sui, cujus the-
sauros illi Patri per me manifestari volebat, ut eorum
pretium utilitatemque hominibus exponeret, atque
prædicaret: ob eamque causam placere sibi, ut bono-
rum spiritualium æqua portio nobis non secus ac fra-
tri & sorori obveniret: quumque super ea re Do-
mino supplex opponerem inopiam meam, quanto-
que intervallo misella, qualis ego sum, peccatrix a
tantæ virtutis tantique meriti viro distaret, mihi re-
spondit: infinitæ Cordis mei divitiæ supplebunt omnia
& æquabunt; dic modo illi, quæ tibi significata sunt,
nec quicquam time. Id itaque illi renuntiavi, quum
primum collocuti fuimus: vidensque quanta humili-
tate & gratiarum actione acciperet hæc, & alia mul-
ta ad ipsum spectantia, quæ supremi Domini mei jussu
ipsi

ipſi declaravi, graviter permota ſum, majoremque inde fructum cepi, quam ex omnibus quibus intereſſe potuiſſem, ſacris concionibus. Illi etiam declaravi, Dominum hæſce gratias non aliam ob rem mihi largiri, quam ut glorificaretur in animabus, quibus illas, prout ſibi placere oſtenderet, ſive verbo, ſive ſcripto diſpertirem: Dominumque nolle ut fatagerem quid mihi dicendum ſcribendumve eſſet, quandoquidem hoc ipſum gratiæ ſuæ unctiōe perfuſurus erat, ad fructus, quos inde expectabat, procreandos in hominibus ad hæc ſcripta dictave excipienda bene comparatis: hoc etiam addidi multum me angere, propterea quod præ animi repugnantia cunctarer ſcribere ac dare certis hominibus quaſdam ſchedulas, unde graves in me humiliations redundarent. Quibus auditis, edixit, ne, quantumcumque ærumnarum hinc mihi impenderet, ſanctis hujusce ſpiritus motibus obſequi unquam deſiſterem; ſed ut cum ſimplicitate dicerem, quod is mihi dicendum ſuggerebat; aut poſtquam ſcripſiſſem, ſchedulam exhiberem Superiori meæ, tum illâ, ex ejus præſcripto, uterer: quod deinceps obſervabam. Sed id multas ab hominibus abjectiones mihi peperit. Juſſit etiam ut ſcriberem ea quæ in me agebantur, a quo valde abhorrebam: ſcribebam autem, ut juſſa exequerer; tum ſcripta comburebam: obedientiæ ſatiſfactum eſſe putans. Sed graves ærumnas mihi procreabat ea agendi ratio, cujus etiam injecta mihi per aliquem religio eſt, atque adeo ne hoc poſthac facerem interdictum fuit.

XLV.
*Christus do-
 nationem
 bonorum
 ejus omnium
 ab ipsa scri-
 pto exigit:*

Quodam die supremus Dominus meus a me pe-
 tiit, ut in sui gratiam testamentum de scripto, sicuti
 jam viva voce feceram, integramve & absque ulla
 exceptione donationem facerem eorum omnium, quæ
 mihi aut agere aut pati contingeret, omniumque
 precum ac bonorum spiritualium quæ pro me sive jam
 defuncta, sive adhuc in vivis degente offerrentur;
 jussitque percontarer Superiorem meam, velletne in
 his tabulis conficiendis tabellionis vice fungi, cujus
 operis solidam mercedem ipsi daturum se polliceba-
 tur; sin vero id facere detrectaret, ut adirem ea de
 re servum suum Patrem de la Colombiere. Sed
 Superior mea id faciendum in se suscepit. Quod scri-
 ptum quum obtulisset huic unico amoris animæ meæ,
 admodum sibi placere testatus est, dixitque velle se,
 juxta consilium voluntatis suæ, & in cujus gratiam
 sibi videretur, de eo disponere: quandoquidem au-
 tem divinus amor omnibus me exspoliaret, hanc ef-
 se voluntatem suam, ut alias deinceps non haberem
 quam sacratissimi Cordis sui divitias, quarum hoc
 ipso momento temporis mihi donationem fecit, meo-
 que sanguine a me perscribi jussit, prout ipse dicta-
 bat: tum illam meo Chirographo munivi, sacratissi-
 mo scilicet ipsius Jesu nomine, quod cordi meo scri-
 ptorio scalpello inscripsi. Quibus peractis dixit mihi,
 sibi cordi fore, ut centuplo remunerarentur bona
 omnia quæ quisquam in me conferret, perinde ac
 si collata essent in seipsum, quandoquidem in iis nihil
 erat, quod mihi vindicare possem tanquam meum:

mer-

mercedemque illi, quæ in ipsius Domini gratiam hoc testamentum perscripisset, non aliam redditum iri, atque beatæ Claræ a *Montefalco*; propterea adjecturum se ipsius actionibus infinita suarum actionum merita, facturumque, ut sacratissimi sui Cordis amore eandem coronam promereretur. Id me vehementi affecit gaudio, ob magnum amorem quo illam complectebam, quod animam meam abunde pasceret suavissimo mortificationis & humiliationis panis: qui panis ita sapiebat supremo Magistro meo, ut ad huiusmodi voluptatem illi procurandam cupiissem huic operi manum ab omnibus admoveri. Hanc adeo mihi gratiam annuebat Deus meus, ut nunquam me panis ille deficeret; quum vita mea tota elapsa sit in doloribus tum corporis, tum etiam animi, quod Deus offenderetur, ægre ferentis. Is porro Deus optimus semper me roboravit, sive inter persecutiones, contradictionesque creaturarum, sive medias inter tentationes Dæmonis, qui me graviter exagitavit, ac persecutus est, sive etiam adversus me ipsam quæ mihi met ipsa fui inimicus omnium, contra quos pugnandum mihi fuit crudelissimus & superatu difficillimus. Jam illa omnia, quæ modo recensui, incommoda non obstabant quominus laboris corporei pars mihi imponeretur nihilo levior, quam quanta vires meas omnino adæquabat; quæ pœna non levis accedebat ad illum dolorem, quem capiebam ex eo quod horrore me esse putarem omnibus creaturis, easque ægre admodum me tolerare, quum me ipsa ferre non sine magno

gno labore possem. Id agentem me cum proximis assidue angebat, nec aliud habebam perfugium, quam amorem propriæ abjectionis, in quam, velut in abyssum quandam, non sine causa me profunde abdebam. Omnia mihi humiliationi vertebantur, etiam minimæ actiones; nec alia esse existimabar quam muliercula delusa visis inanibus, quibus pertinaciter adhærescerem; & mihi, inter hæc omnia, tantillum levaminis, aut solatii doloribus meis quærere non licebat, id vetante supremo Magistro meo, qui volebat ut omnia silentio paterer, atque ut hocce tesserarium lemma mihi assumerem iusserat:

Amor meus carens labe

Me non finit trepidare,

Volo cuncta silens ferre.

Volebat ut omnia a se expectarem, & si quando accideret, ut mihi ipsa aliquid consolationis conquirerem, in ea, pro animi levamine, dolorem novumque cruciatum mihi exhibebat; quod semper numeravi inter maxima, quæ mihi Deus meus contulerit beneficia, mihi scilicet pretiosum Crucis thesaurum ademtum non fuisse, quamvis eo dono indignissimæ, quo semper male usa sum; pro quo tamen liquefieri me, ardenti erga meum liberatorem amore & gratiarum actione cupiebam. Inter hos animi sensus & Crucis delicias dicebam: quid retribuam Domino pro tantis quæ retribuit mihi? Quam mihi bonus es, O mi Deus, qui me Sanctorum mensa dignaris, nec aliis me cibus pascis quam quibus ipsos
fu-

sustentasti, delicatis dilectorum tuorum & fidelissimorum tibi amicorum ferculis copiose nutriens miseram me peccatricem: nempe tibi notum est, sine sanctissimo Sacramento & Cruce, nullam mihi vitæ hujus usuram relictum iri, nec mihi exilii mei diuturnitatem tolerabilem fore, in hac valle lacrymarum, in qua ærumnas meas minui nunquam cupiebam: quo pluribus enim corpus meum premebatur, eo majori gaudio afficiebatur animus meus, eo liberior erat ad colloquendum cum Jesu meo patiente, eique adhærendum; nec enim ullo desiderio magis accendebar quam ut perfectum Jesu mei crucifixi exemplar efficerer. Hinc erat quod gauderem, quum ejus suprema bonitas bene multos operarios adhiberet ad hoc opus, ex ipsius animi sententia perficiendum. Verum supremus ille Dominus non recedebat ab indigna sua victima, cujus infirmitatem, & ad bonum quodvis faciendum impotentiam noverat. Sicque nonnunquam me alloquebatur: perhonorifice tecum ago, dilecta filia mea, quum adeo nobilibus ad te crucifigendam instrumentis utor. Meus Pater æternus crudelibus immisericordium tortorum manibus me tradidit, ut crucifigerer: ego vero in te crucifigenda, utor opera personarum quæ mihi consecratæ sunt & addictæ; quarum ego te potestati permisi, & pro quarum salute volo ut mihi offeras quicquid tibi per ipsas doloris eveniet. Idque præstabam ex animo, ultro semper in me suscipiens omnem pœnam quam promeretur Dei offensa, siqua irreperet in eam,

N n quæ

quæ erga me tenebatur, agendi rationem. Quamquam, ut verum fatear, æumnâ mihi procreandâ, neminem posse putabam ullius iniustitiæ noxam contrahere, quum satis pro meritis affligi non possem. Sed fateor ita me oblectari habendis de patiendi felicitate sermonibus, ut etiam si ea de re integra volumina scriberem, satis futurum esse non videatur desiderio meo: meus porro proprius amor de hujusmodi rebus differendo sibi admodum satisfacit.

XLVI:
*Jejunium in
pane & a-
qua vel absti-
nentia ab o-
mni potu per
50. dies ei a
Christo indi-
citur.*

Accidit aliquando ut supremus Dominus meus mihi significaverit sibi esse in animo deducere me in solitudinem non quidem in desertum ut ipse ductus fuerat, sed in solitudinem sacratissimi Cordis sui, ubi me dignaturus esset intimis suis colloquiis tanquam amici cum sua dilecta: ibi se nova mihi daturum esse documenta suarum voluntatum, novasque additurum vires, ut fortiter ad mortem usque pugnando, iisdem voluntatibus obsequerer, quandoquidem multorum inimicorum impressiones mihi sustinendæ supererant. Quamobrem petere se a me, dixit, ut in honorem jejunii quod in deserto observarat, quinquaginta dierum, pane tantum & aqua victitans, jejunium cole-rem. At quum hujus observandi jejunii potestas a Superioribus facta non esset, ne in aliquam singularis vivendi rationis notam incurrerem, significavit mihi, non minus sibi gratum fore, si quinquaginta dies ipsos potu me abstinerem, in honorem ardentis peccatores saluandi sitis, quam sacratissimum Cor suum passum erat; itemque illius quam in ligno Crucis pen-

pendens toleraverat. Annuit obedientia, ut hanc pœnitentiam exercebam, quæ mihi gravior altera videbatur, propter vehementem sitim qua perpetuo cruciabar; ita ut mihi necesse esset ad me refrigerandam, ingentes aquæ pateras sæpe ebibere. Gravibus me pugnibus hoc tempore Diabolus impetebat, præsertim ad desperationem mihi injiciendam, ostendens mihi, tam improba quum essem, non esse quod mihi partem ullam in Cœlo fore sperarem; quandoquidem jam nulla mihi pars erat in amore Dei mei, quo æternum privanda essem: hinc mihi lacrymæ ubertim eliciebantur. Alias vanæ gloriæ stimulis me urgebat. Tum detestabili illa gulæ tentatione; horribilem in me famem excitans, objiciebat animo meo quicquid maxime posset gustui satisfacere, idque meorum exercitiorum spiritualium tempore, quod me mirum in modum cruciabat. Hæc vero fames me urgebat, donec in triclinium intrarem ad reficiendum Corpus, ubi simul atque eram, ingens succedebat ciborum fastidium, quibus ut aliquantulum vescerer, vim mihi ipsi adhibere opus erat. Ut primum autem a mensa surrexeram, vehementior quam antea fames mihi renascebatur: atque Superior mea, quam præ illusionum metu, nihil eorum, quæ mihi accidebant celabam, jussit ut quum maxime fames me premeret ipsam adirem, edendi facultatem petitura, quod faciebam animo supra modum repugnante, ob ingentem pudorem quo afficiebar: tum vero illa non modo me non dimittebat ad capiendum cibum, sed etiam eam

*Gravissimis
tentationi-
bus a Demo-
ne exagita-
tur.*

*Gula in pri-
mis.*

ob rem graviter me humiliabat & mortificabat dicens, me fami meæ satisfacturam, quum aliæ irent in refectorium: deinde quieta in mea afflictione permanebam. Eam quam susceperam abstinentiam a potu ad finem usque perducere tunc mihi per obedientiam non licuit; sed postquam parui, iussa sum de integro hanc abstinentiam inchoare, & quinquaginta dies, totiusque anni ferias sextas absque potu exegi. Æquo animo eram, sive annueretur, sive abnueretur id quod petebam: obedire mihi satis erat.

*Impuritate
excepta.*

Adversarius autem meus omni ex parte oppugnare me non desinebat, excepto luxuriæ vitio, cujus tentationibus ne me impeteret, interdictum illi erat a supremo Magistro meo. Quanquam, die quodam, quum Superior mea mihi dixisset, ut irem apud sanctissimum Sacramentum functura certi cujusdam principis vice, illius vitii tentatione vexata fui multas horas; donec mutato illo obedientiæ præscripto, iussit mea Superior ut illic manerem sustinendo personam bonæ religiosæ visitationis, continuo tentationes illæ conquieverunt, meque merfam reperi consolationum dilavio, ubi supremus Magister meus docuit me, quid a me exigeret.

XLVII.
*Documenta
a Christo ac-
cepta ad per-
fectionem
spectantia.*

Postulabat porro ut in jugi immolationis actu versarer, eamque ob rem facturum se dicebat, ut horror difficultatum animique mei in agendo repugnantia ita in me augetur, ut nihil posthac nisi cum violentia & labore actura essem, ad mihi suppeditandum in rebus levissimis maximeque indifferentibus materiam

riam

riam victoriæ; quod semper ex illo tempore exper-
tam me esse, possum omnino confirmare. Addebat
præterea nihil suavitatis me gustaturam esse, nisi in
montis Calvariæ amaritudinibus, facturumque se ut
afflictionum martyrium invenirem in iis omnibus,
ex quibus cæterorum hominum gaudium, voluptas,
& temporaria felicitas potest coalescere: quod verum
fuisse manifesto experimento fecit ut sentirem; quan-
doquidem supplicium mihi esse cœpit, quicquid vo-
luptatis nomine appellatur: ac vel in ipsis modicis ani-
mi relaxationibus, quæ sororibus quandoque conce-
duntur, gravius quidpiam patiebar, quam si acutissi-
mæ febris ardoribus laborassem: quanquam vo-
lebat Dominus ut in mea agendi ratione nihil hîc
diversum appareret ab eo, quod sorores aliæ facie-
bant: unde fiebat ut illum sic alloquerer: O supre-
mum bonum meum, quanti mihi venditur hæc oble-
ctatio! Tanto mihi oneri erant lectus & refectorium, ut
ad utrumvis ineundum, vel accessisse fatis esset ad ge-
mitus mihi excitandos lacrymasque eliciendas. At do-
mestica officia, & colloquia cum externis mihi pror-
sus intolerabilia erant, nec me unquam ire memini
ad locum hisce colloquiis destinatum, nisi cum ea
abhorrentis animi repugnantia, quam absque magna
adhibita vi, superare non poteram: quocirca sæpe
proolvebar in genua ut vires ad meipsam vincendam
supplex a Deo peterem. Scribendi labor non erat
minus mihi gravis, non tam ex eo quod flexis geni-
bus scribebam, quam ex illo altero & hujus & cæ-

terarum actionum horrore. Existimatio ac fama, laudes & hominum plausus mihi graviores accidebant, quam vani honoris cupidissimis & ambitiosissimis hominibus ignominiae omnes, contemptus & abjectiones. Unde aliqua ejusmodi data occasione, Deum sic alloquebar: O mi Deus, arma potius in me tartareos omnes furores, quam hominum linguas vanis laudibus, plausibus & adulationibus: irruant in me potius humiliationes omnes, dolores, contradictiones, & ex verecundia rubores; horum enim omnium sitim inexplebilem in me accendebat, quamvis eorum cum praesto erant, sensu tam acri me pungeret, ut facere non possem, quin doloris identidem mei signa ederem, quod mihi erat intolerabile, quum me agnoscerem animo esse tam parum humili ac mortificato, ut afflictio mea homines latere non posset. Tum mea omnis consolatio erat ut confugerem ad propriae abjectionis amorem, qui me impellebat ad gratias agendas supremo Domino meo, quod me talem hominibus ostenderet, qualis re ipsa eram, ut in hominum existimatione nihil omnino essem. Volebat insuper Dominus, ut mihi ipsi nihil quaererem, sed omnia tanquam ex ipsius manu susciperem, omnia ipsius arbitrio permitterem, nullamque rem pro meo nutu decernendam mihi vindicarem: ut de afflictione perinde illi gratias agerem, ac de affluentia consolationum: ut acerbissima quaeque, quum evenirent, & gravissimum pudorem afferentia, pro meritis meis evenire, atque etiam infra merita esse existimarem, & natum inde dolorem pro his qui me
af-

affligebant offerem. Volebat item ut de se, magna cum reverentia; de proximis quum bonæ existimationis, & commiserationis significatione loquerer: de me autem nunquam, aut certe breviter, & cum proprio contemptu, nisi cum gloriæ suæ causa aliter facere me juberet. Ut ipsius supremæ magnitudini omne bonum & omnem gloriam; mihi quicquid mali esset semper assignarem. Ut extra ipsum nullam consolationem quærerem, neque id satis, nisi solatia, quibus me recrearet, ipsi immolarem, iisque nuntium remitterem. Ut nulli rei adhærescerem: vacua omnibus & spoliata essem: nihil nisi in ipso & propter ipsum amarem: ipsum solum in omnibus ejusque gloriæ augmentum, mei ipsius prorsus immemor, intuerer: & licet omnia propter ipsum facere deberem; volebat tamen ut in singulis actionibus meis semper esset aliquid, quod divinum Cor suum recta spectaret; ut puta, tempore recreationis oportere dicebat, ut sua ipsi recreatione oblectarem doloribus, mortificationibus, & humiliationibus quas mihi subministrandas curaret, & quæ mihi, ipso dante, non defuerunt: eaque omnia mihi accipienda esse cum gaudio in honorem ejusdem sacratissimi Cordis: itidem in refectorio offerri sibi a me volebat in suarum epularum delicias quicquid palato maxime arridere arbitrarer; & ita de cæteris omnibus meis exercitiis. Vetabat insuper ne unquam quemquam judicarem, accusarem, aut condemnarem, nisi me ipsam. Multa alia mihi documenta dedit, quorum præ multitudine cum obstupescerem

rem

rem, dixit mihi nihil esse quod timerem, quum esset ipse Magister bonus, tam potens in efficiendo ut ea quæ doceret ad usum revocarentur, quam sapiens in bene docendo & gubernando. Et quidem re ipsa Dominus, quod vere confirmare possum, natura licet maxime repugnante efficiebat, ut id agerem quod volebat.

XLVIII.
*Revelatio de
festo in hono-
rem sanctis-
simi Cordis
Jesu cele-
brando.*

Quum aliquando essem coram sanctissimo Sacramento die octava ipsius festi, accepi a Deo meo profusas ipsius amoris gratias, mihi que suboriri sensi desiderium ipsius beneficiis aliqua ex parte respondendi, eique amorem pro amore reddendi, & dixit mihi: non potes majorem mihi amorem testari, quam id faciendo quod jam toties a te petii. Tunc divinum Cor suum mihi manifestans, En, inquit, Cor illud, quod homines ita dilexit, ut nihil prætermiserit ad suum ipsis amorem significandum, se etiam exhaurire & consumere non dubitans: & in gratiarum actiones a plerisque nihil accipio aliud, quam ingrati animi signa, aliis irreverenter & sacrilege, aliis frigide & contentim erga hoc amoris Sacramentum se gerentibus. Verum quod me gravius tangit illud est, quod mihi consecrata corda sic se gerunt. Quamobrem id a te peto, ut feria sexta proxime sequens octavam sanctissimi Sacramenti peculiari festo dicata sit in honorem sacratissimi Cordis mei; qui dies celebrabitur potissimum sacra Eucharistia suscipienda, & luendis solemni satisfactione injuriis, quæ ipsi sacratissimo Cordi illatæ sunt, quamdiu in sacris aris sanctissimum Sacramentum publicæ adorationi palam pro-

propositum fuit: ego vero tibi polliceor, Cor meum dilatatum iri ad effundendos abunde divini sui amoris influxus, in eos qui hunc ipsi honorem exhibebunt, & ab aliis exhibendum procurabunt. Et ad hæc quum respondissem me nescire qua ratione possem exequi quod ex me, a tam longo jam tempore, requirebat, dixit mihi ut super ea re alloquerer servum suum Patrem de la Colombiere, quem mihi ad hoc consilium exequendum miserat. Is autem quum me audisset, iussit ut scripto exararem, quæ ipsi de sacratissimo Christi Corde dixeram, nec non alia multa ad ipsum pro Dei gloria spectantia, qui voluit ut multum consolationum in hoc sancto viro reperirem, tum ut ex eo discerem divinis ipsius consiliis respondere, tum ut confirmarer ex illis, quibus angebar timoribus, ne in illusiones incurrerem, ita ut in assiduos gemitus propterea erumperem. Quum Dominus hunc servum suum ex hoc oppido vocasset ad infidelium conversionem procurandam, hanc mihi inflictam plagam sic excepi, ut prorsus acquiescerem voluntati Dei, qui illum adeo utilem mihi præstiterat exiguo illo temporis spatio, quo hîc commoratus erat; & mihi tantisper animum advertenti ad illam profectionem Dominus talem cogitationem exprobravit in hæc verba: agedum, egone tibi non sufficio principium tuum & finis tuus? Nec plura adjicienda fuerunt, ut omnia divinæ voluntati permitterem; quandoquidem certo compertum habebam omnia, quæ mihi necessaria essent, ipsi cu-

ræ fore ut mihi suppeditarentur.

At nullam adhuc nanciscebar opportunitatem in lucem emittendi devotionem in Cor sacratissimum, quam pene unam spirabam. Prima illius manifestandæ opportunitas mihi per divinam bonitatem oblata ejusmodi fuit: quum festum sanctæ Margaritæ incidisset in feriam sextam, rogavi Sorores nostras in novitiatu degentes, cujus curæ tunc præeram, ut quicquid honoris mihi parabant occasione diei, qui festus erat sanctæ Patronæ meæ, id totum ad honorandum Cor sacratissimum Domini nostri Jesu Christi converterent; quod fecerunt ex animo, composita exigua ara, cui imposuerunt icunculam sacratissimi Cordis in charta calamo delineatam. Huic imagini conatæ sumus exhibere quicquid honorum nobis hoc sacratissimum Cor suggessit, quod & mihi & illis multas accersivit humiliationes, mortificationes & contradictiones. Id enim mihi criminationis inferebatur, quod vellem novam devotionem in mores inducere. Quæ omnes afflictiones magno mihi erant solatio: quodque timebam maxime illud erat, ne divinum illud Cor hisce sermonibus offenderetur, & aliquid inde injuriæ in ipsum redundaret: omnia enim, quæ contra hanc devotionem dici audiebam, totidem gladii erant, quibus Cor meum transfodiebatur. Interdictum porro mihi fuit ne ullam ex his sacratissimi Cordis imaginibus palam exponerem, dictumque mihi est aliud concedi non posse, nisi ut illi secretum aliquem cultum offerrem. In afflictio-

ne

*Occasione
dicti cultus
erga Cor SS.
Jesu multa
patitur.*

ne mea non habebam ad quem confugerem, nisi ad ipsummet Dominum, qui dejectum mihi erigebat animum, dicens affidue: ne timeas, regnabo, quicquid contra moliantur inimici mei, iique omnes qui obstare conabuntur: quæ verba me admodum consolata sunt, quandoquidem aliud optabam nihil, nisi ut ipsum regnantem viderem. Ipsi igitur curam commisi causæ suæ defendendæ, dum ego filens paterer. Sed tot alia excitata sunt persecutionum genera, ut infernus totus adversus me debacchari, omniaque eo spectare viderentur ut ad nihilum redigerer. Fateor tamen nunquam me majori pace intus in memetipsa potitam esse, nec tam ingenti affectam esse gaudio, quam quum mihi minæ intentarentur de subeundo carcere, atque denuntiaretur fore ut (instar boni Magistri mei) apud unum e Principibus terræ traducerer tanquam muliercula in vanis imaginationis suæ ludificationibus pertinaciter obfirmata. Quod non eo dico, ut credatur me multum passam esse, sed potius ut manifestentur ingentes Dei mei miserationes erga me, quæ unice amabam, plurifque quam cætera omnia faciebam eam, quam mecum communicabat, suæ Crucis portionem, escam scilicet mihi tam suavem, ut nunquam illam fastidirem.

Si penes me fuisset sacram Eucharistiam crebro sumere, cumulate mihi satisfactum esset. Acciditque aliquando ut ardentem id cupienti mihi obtulerit sese sumptus Dominus meus, & congesta scopis purga-

XLIX.
*Jesu erga
 ipsam amo-
 ris insigne
 testimonium.*

O o 2 men-

menta ferenti dixerit: vidi, Filia, gemitus tuos, & cordis tui desideria ita mihi grata sunt, ut si meum divinum amoris Sacramentum non instituissem, illud ipsum in gratiam tui instituturus essem, ut gauderem voluptate habitandi in anima tua, meamque amoris quietem in corde tuo caperem. Quæ verba me tam vehementi ardore penetrarunt, ut illius vi animam meam totam abripi sentirem, neque possem animi mei sensum aliter significare, quam hisce vocibus: O amorem, O Deum nimium amantem tam indignæ creaturæ! Atque hoc mihi toto vitæ tempore vehemens incitamentum fuit ad expromendam erga hunc purum amorem grati animi memoriam.

L.
*Visio animæ
in Purgato-
rio detentæ
auxilium ab
ipsa peten-
tis.*

Alio quodam die quum essem coram sanctissimo Sacramento (festus agebatur ejusdem sanctissimi Sacramenti dies) obtulit sese mihi quidam totus absorptus flammis, quarum ardores tam acriter me invadebant, ut una cum illo ardere mihi ipsa viderer. Is quum mihi ostendisset quam miseranda esset in purgatorio sua conditio, magnam vim lacrymarum profudi: tum mihi dixit: ego sum Religiosus ille Benedictinus, qui peccatorum tuorum confessionem quodam die excipiens jussi ut sacram Eucharistiam susciperes; in cujus rei gratiam, Deus mihi potestatem fecit petendi a te in meis cruciatibus auxilii. Petiit itaque, ut trimestri spatio quicquid facere me aut pati contingeret sibi donarem; quod ipsi promisi, petita prius a Superiore mea hujus rei facultate. Explicuit mihi vehementium dolorum suorum causas, quæ erant

erant ejusmodi: quod nempe privatum commodum, præ nimio bonæ apud homines existimationis studio, divinæ gloriæ antetulisset. Altera causa, quod charitatis partes non explevisset erga fratres suos. Tertia causa erat nimius naturalis affectus erga creaturas, isque in colloquiis spiritualibus significatus, quod multum Deo displicere testabatur. Mihi esset admodum difficile explicare quid hisce tribus mensibus passa sim; nec enim unquam discedebat a me, & qua parte hærebatur lateri meo, ea ardere tota mihi videbatur, sed cum sensu doloris tam acri, ut fere assiduos gemitus ederem, lacrymasque funderem assiduas: atque Superior mea miserata vicem meam, severas pœnitentias mihi imponebat, præsertim corporis verberationes; iis enim pœnis atque corporis macerationibus, quæ mihi ex charitate injungebantur, multum remittebatur de aliis pœnis, quas illa sanctitas amoris mihi imprimebat tanquam exiguum specimen pœnarum, quibus animas illas commiseratione sane dignas affligit. Expletis tribus mensibus vidi illum longe alium atque antea videram; nam prorsus gaudio cumulatus & gloria ad suam felicitatem æternam possidendam evolabat. Mihi cum gratiarum actione dixit se apud Deum auxilio mihi futurum. Verum ego in morbum incideram; & quum idem meorum atque illius dolorum finis fuisset, brevi ex morbo convalui.

Quum autem aliquando supremus Dominus meus mihi significasset, si quando deserere statuisset aliquam ex animabus pro quibus me pati volebat, facturum

se ut experirer qui sit status animæ reprobatæ, senti-
remque ipsa angustias, quibus urgetur mortis immi-
nentis tempore. Nihil unquam terribilius experta
sum, idque mihi declarare cupienti verba non suppe-
tunt. Aliquando enim mihi seorsum ab aliis laboran-
ti data est in conspectum religiosa quædam adhuc
vivens, mihi que sic dictum est, ut penitus intellige-
rem: ecquid vides illam nomine tenus religiosam,
quam paratus sum evomere ex corde meo & sibimet-
ipsam derelinquere? Eodem temporis momento tan-
to terrore correpta sum, ut prono in terram vultu
prostrata dudum ibi manserim, ex concepto timore
animum confirmare non valens; atque eodem tem-
pore divinæ justitiæ me obtuli ad patiendum quicquid
ipsi liberet, ut illam non desereret: tum visa sum mi-
hi, conversâ in me justâ ipsius indignatione, ad hor-
ribiles omni ex parte redacta ærumnas & angustias.
Namque humeros meos prægravi pondere premi sen-
tiebam. Si lubebat oculos ad Cœlum tollere, cerne-
bam numen mihi infensum virgis verberibusque mox
in me expediendis armatum: ex alia parte videbar
mihi videre infernum hiantem, faucibus ad me deglu-
tiendam apertis. Intus apud me rebellarant omnia, &
in perturbatione versabantur; inimicus meus violentis
undique me impetebat tentationibus præsertim
desperationis, & assidue fugiebam eum qui fugienti mi-
hi instabat, & cujus oculis occultare me non poteram;
quodvis enim tormenti genus ultro subiissem ad hu-
jusmodi latebram reperiendam. Ignominias ferebam
hor-

MARGARITÆ ALACOQUE. III

horrendas, quod ærumnas meas omnibus notas esse
 arbitrarer: ac ne precari quidem Deum poteram,
 nec aliter quam lacrymis dolorem meum testari; id
 unum dicendo, Ah! quam horrendum est incidere in
 manus Dei viventis. Aliásque prono in terram ore di-
 cebam: percutite, mi Deus, seca, ure, absume quic-
 quid tibi displicet, nec corpori meo, nec vitæ meæ,
 nec carni, nec sanguini meo parce, modo hanc ani-
 mam æternum salvam esse jubeas. Non poteram,
 fateor, diu sustinere tam acerbum statum, nisi ipsius
 Domini amantissima misericordia sub justitiæ suæ se-
 veritate prope succumbentem me confirmasset. Hinc
 adeo morbum contraxi, ac nonnisi ægre mortem ef-
 fugi. Graves hujusmodi affectiones animi sæpe, ut pa-
 terer, effecit; inter quas quum mihi ostendisset ultio-
 nem quam volebat de quibusdam animabus sumere,
 ad ejus sacros pedes amplectendos supplex provolu-
 ta ipsum sic allocuta sum: O mi Salvator, effunde po-
 tius in me omnem iram tuam, & dele me de libro vitæ,
 potius quam ut perdas animas istas tuas quæ tibi tan-
 ti constiterunt. Et mihi datum est responsum: at illæ
 te non amant, nec te affligere desinent. Nihil inter-
 est, O mi Deus, dummodo te ament, non desinam
 orare te ut ipsis ignoscas. Dimitte me, eas jam pati
 non possum. Tum vero adhuc arctius illum complexa,
 non, Domine mi, non te dimittam, donec illis igno-
 veris; & dixit mihi: annuo, si vadem te pro illis dare
 vis. Volo utique Domine: at tibi non satisfaciam ni-
 si ex tuis ipsius, ut soleo, bonis, qui thesauri sunt
 fa-

112 DE VITA VENERAB. MATRIS
sacratissimi Cordis tui. In hac oblata conditione ac-
quievit.

LII.
Visio celestis
SS. Cordis
Jesu.

Alio quodam die, quum facerem opus commune
canabinum, secessi in exiguum impluvium prope
Templi cellam, ubi sanctissimum Sacramentum asser-
vatur: ibi flexis genibus in opus nostrum incumbens,
adverti protinus animum meum ac sensus meos col-
ligere sese, ac mihi simul repræsentatum est amabile
Cor adorandi Jesu mei, sole splendidius. Mediis erat
in flammis puri amoris sui, circumdantibus Seraphi-
nis, qui mira quadam symphonia concinebant:

Amor triumphat,
Potitur amor,
Gaudia procreat,
Sacri Cordis amor.

Quumque beati illi spiritus me invitarent ad lau-
des illius divini Cordis una secum celebrandas, non
audebam me ipsis adjungere; sed meam hanc timi-
ditatem arguerunt, mihi que dixerunt se venisse ut me
sibi sociam assumerent, ad perpetuum amoris, adora-
tionis, laudumque obsequium illi persolvendum; quem
in finem, mea vice ipsimet functuri essent coram san-
ctissimo Sacramento, ut vicaria ipsorum opera illud
sine ulla intermissione amare possem; itidemque dixe-
runt in partem se venturos amoris mei, passurosque
in persona mea, quemadmodum ego in persona eo-
rum potitura eram; in itaque hujus societatis moni-
mentum eodem tempore in hoc sacratissimo Corde
litteris aureis & indelebili amoris caractere consi-
gna-

gnarunt. Duabus tribusve horis in hac divina communicatione expletis, illius effectus in reliquum totius vitæ meæ tempus permanere sensi, five auxiliis inde acceptis, five deliciis quas illa pepererat & pariebat in me, quam ejusmodi gratia totam reliquit velut pudoris abyſſo immerſam: nec deinde illos beatos ſpiritus inter orandum aliter appellabam, quam meos divinos ſocios. Id tanto me deſiderio inflammavit ſincerae in agendo animi intentionis, tamque ſublimem animo meo notionem impreſſit illius puritatis, quæ neceſſaria eſt hominibus cum Deo collocuturis, ut præ illa, omnia mihi immunda viderentur.

Accidit alio quodam tempore, ut una e Sororibus noſtris junioribus lethargia ſopiretur, utque ſpes nulla ſuper'eſſet fore, ut extremis morientium Sacramentis muniri poſſet; quod multum angebat totam domum noſtram, ac præſertim noſtram Matrem, quæ juſſit ut Domino promitterem quicquid ſibi ad eam gratiam impetrandam acceptum fore benigne mihi ſignificare vellet. At vix Superioris præſcripto parueram, quum ſupremus ille Dominus animæ meæ mihi pollicitus eſt, ſororem non morituram ſine illis, quæ merito ipſi precabamur, Sacramentorum ſubſidiis, dummodo ego tria ipſi Domino pollicerer, quæ ex me omnino requirebat. Primum, ut nunquam ullum in religioſa familia officium mihi aſſignatum detrectarem: ſecundum, ut ad colloquia cum externis ire; ac demum (quod tertium erat) ſcribere non

LIII.

Sorori lethargia laboranti ſuccurrit promiſſione Deo facta.

P p re-

renuerem. Ad hanc petitionem fateor me totam cohortuisse, quod ab hisce rebus vehementer animus meus abhorreret. Respondi autem: O Domine mi, ea fane parte me probas, qua debilem me nosti; at facultatem petam, quæ quidem mihi continuo a mea Superiore concessa est; quantumvis hanc mihi acerbam facultatem fore; ipsi significarem. Hujus promissi, quod in morem voti Dominus a me fieri voluit, testem etiam syngrapham conficere me iussit, ut ab sponsione desciscere jam non possem. Verum, hei mihi! quoties in his, quæ promiseram, præstandis infidelem me præbui. Neque enim Dominus, qui sibi promitti iusserat, eam, quam patiebar in præstando promisso, difficultatem ademit, quæ ad hunc usque diem mihi relicta est: sed Soror nostra extremis Sacramentis munita fuit.

LIV.
*Nomen Jesu
 pectori
 insculpit &
 miraculo sa-
 natur.*

Ut autem ostendam, quousque tot inter insignia Dei beneficia infidelitas mea procederet, id quod sequitur commemorabo. Quum aliquando ardenti tenerer desiderio recipiendi me ad exercitia spiritualia per aliquot dies de more peragenda, ad ea ut me aliquot ante diebus compararem, volui secundò sanctum Jesu nomen cordi meo insculpere: sed quum id ita fecissem, ut inde vulnera nata essent, mea Superior ea de re per me monita, pridie quam mihi exercitia ineunda essent, mihi dixit se velle aliquod remedium huic malo procurare, ne quem ex eo periculosum morbum contraherem. Eam ob rem has ad Dominum nostrum querelas detuli meas: O mi amor unice, patie-

tierisne ut præter te alius quisquam cernat plagas, quas tui causa mihi intuli? Nonne ea est potentia tua, ut sanare me valeas, qui summum meis omnibus malis es remedium? Denique misertus mei ob eam quam patiebar in hoc aperiendo vulnere animi repugnantiam, promisit mihi postridie me sanam fore; quod ita re ipsa factum est uti promiserat. Sed quum id renuntiare non potuissem Superiori meæ, cujus alloquendæ opportunitatem nacta non eram, per schedulam edixit mihi, ut plagas meas ostenderem Sorori id suo nomine nuntianti, quæ malo meo remedium adhibitura esset. Quia autem sana facta eram, existimavi licere mihi exequendis illis obedientiæ iussis supersedere, donec Matrem nostram adissem, uti re ipsa ob idipsum adii, dixique me sanatam esse. Proh Deus bone! Quam severe, propter hanc in obedientia moram accepta fui, tam a Superiore ipsa, quam a supremo Domino meo, qui me sub pedibus suis velut in quodam exilio esse iussit, ubi mansi dies circiter quinque assidue deflens violatam a me obedientiam; veniamque orans perpetuis corporis macerationibus. Quod ad meam Superiorem attinet, ipsa mecum tunc egit omnino non indulgenter, prout ipsi Dominus suggerebat; nam sacræ Communionis privatione me multavit, quo supplicio gravius aliud in hac vita mihi non erat, millies enim morte damnari maluissem: plagas insuper meas me ostendere Sorori iussit, quæ sanatas illas comperiens nullum iis remedium adhibere voluit: magnum nihilo-

*Quanta ob
levissimum
inobedientiæ
defectum
passa sit.*

minus inde pudorem retuli: & hæc omnia nihili ducebam; nullum enim est tormenti genus, quod non ultro subitura essem ad testandum dolorem, quem capiebam ex illa offensione supremi Domini mei, qui demum, postquam mihi compertum fecit, quantum sibi displiceret, vel minimus ac levissimus obedientiæ defectus in anima religiosa, & postquam hujus culpæ meæ pœnam a me repetiit, adfuit ipsemet postremis meorum exercitiorum diebus, meas absterfurus lacrymas & vitam redditurus animæ meæ. Sed hic finis doloris mei non fuit, quantiscumque me blanditiis & suavitatibus demulceret: hæc una recordatio, quod ipsi displicuissem, mihi satis erat ut effunderer in lacrymas. Ita enim liquido mihi monstravit quid sit obedientia in anima religiosa, ut fatear, me ad illum usque diem, id quodammodo non intellexisse; sed in hoc referendo longius excurrem. Et dixit mihi, in pœnam meæ culpæ, non solum hanc sacratissimi nominis Jesu insculptam lateri meo notam, quæ mihi tanti constiterat, in memoriam illius doloris quem ipse in hoc accipiendo nomine passus erat; non solum, inquam, hanc notam posthac non apparituram, sed ne illam quidem, quæ prius impressa fuerat; quæ ambæ antea probe signatæ, & suis quæque distinctæ characteribus apparebant. Atque illud dicere possum, meam hanc solitudinem, doloris plenam solitudinem fuisse.

LV:
*Spiritus in
 ea agentis
 probatio
 queritur,
 & miracula
 veritas con-
 firmatur.*

Quumque tam assidue infirma essem valetudine, ut octodecim continentes dies mihi sine morbo non

ef-

effluerent; quodam die, gravi ex morbo decumbentem ac vix satis habentem vocis, ut audiri possem, adiit me Mater nostra matutino tempore, schedulamque mihi dedit, jubens ut id facerem, quod illa contineret. Erat autem ejusmodi: necesse esse sibi certum experimentum capere, num ea omnia, quæ in me agebantur, a Spiritu Dei essent: hujus rei argumentum fore, si Deus quinque mensium integram valetudinem, nulliusque alienæ opis indigentem mihi concederet. Si autem aut diabolicus, aut naturalis spiritus me regeret, eodem semper modo corpus meum affectum iri. Dicere nequeo quantorum mihi dolorum hæc schedula causa fuerit, cujus mihi argumentum & sententia, antequam eam legissem, manifestata fuerat. Igitur valetudinario exire iussa sum ejusmodi verbis, quæ ipse Dominus noster suggerebat, ut ea naturæ graviora & acerbiora efficeret. Hanc igitur schedulam obtuli supremo Domino meo, qui non ignorabat quid contineret, & respondit mihi: id tibi confirmo, Filia, me in testimonium boni spiritus, qui te regit, ultro illi concessurum fuisse tot annos firmæ valetudinis tuæ, quot menses poposcit; imo quæcumque alia voluisset certa hujus rei signa daturum fuisse. Quumque Sacerdos sacram Hostiam populo adorandam exhiberet in Missæ sacrificio, sensu ipso experta sum omnes meæ valetudinis infirmitates mihi detractas esse more vestis qua exuta essem, & quæ suspensa mansisset; nec minus viribus valere cœpi, minusque firma uti valetudine, quam robustissimus

quispiam, quem a longo tempore nullus tentasset morbus; quo in statu præfinitum mihi tempus exegi, eoque expleto in priorem statum restituta sum.

LVI.
Febri laborans e valetudinario egrèdi & spiritualibus exercitiis vacare jubetur, ubi a Christo sanatur, & delictis cumulatur.

Quum autem me, die quodam, feбри laborantem Superior mea valetudinario exire jussisset ad spiritualia exercitia de more traducendam, meæ enim recurrebant ea peragendi vices; dixit mihi: vade, committo te curæ Domini nostri Jesu Christi; ipse te dirigat; ipse te gubernet & sanet juxta suam voluntatem. Quanquam nonnihil obstupui, tunc enim ab febre mihi corpus intremebat, abii tamen læta hoc obedientiæ præscripto exequendo, tum quod totam me commissam viderem curæ boni magistri mei, tum quod occasionem hinc nacta essem pro ipsius amore patiendi, nihil sollicita quo modo exercitiorum meorum tempore mecum ageret, ac perinde æquo animo futura, sive patiendo, sive fruendo tunc exerceri me vellet: mihi paria sunt omnia: dummodo ipse sibi satisfaciatur, & ego illum diligam, id mihi, ajebam, satis est. Sed ubi primum in cellam nostram me recepi, obtulit ipse se mihi, quæ humi me abjeceram dolore & frigore pene exanimis, ac surgere jussam innumeris blanditiis excepit dicens: ecce nunc penes me tota es, & curæ meæ omnino relicta, quam ob rem sanam te volo his reddere, qui ægotantem te mihi in manus dederunt. Tam perfecte sanam reipsa me fecit, ut mihi ipsa non viderer ægotasse: quod magnam admirationem commovit præsertim Superiori meæ quid gestum esset scienti. Nunquam solitudinem experta sum

sum tantis perfusam gaudiis ac deliciis: in quodam Paradiso versari me putabam ob insignes gratias, quas continenter accipiebam a Domino meo Jesu Christo, a sanctissima ipsius Matre, ab Angelo meo Custode, & Beato Patre meo sancto Francisco Salesio. Illas gratias singillatim non perfequar, ne longior sim; verum O quam singulares illæ fuerunt! Amabilis director meus, ut consolaretur dolorem, quo me affecerat delendâ sacratissimi sui nominis notâ tantis cum doloribus cordi meo ante insculptâ, ejusdem nominis notam interiorem cordi meo imprimere gravatus non est, externamque pectori meo inscribere puri amoris sui sigillo & prorsus inflammato scalpello: verum id eo modo fecit, qui millies plenior consolationis & gaudii fuit, quam ille prior afflictionis & doloris fuerat. Quum mihi deesset nihil præter Crucem, sine qua vivere non poteram, & extra quam mihi voluptas nulla etiam coelestis & divina sapiebat, quia instar omnium deliciarum illud habebam ut nempe essem similis Jesu meo patienti; id unum versabam animo, ut corpus meum vexarem omnibus macerationibus, quas pro amplâ, quæ mihi facta erat, hujus rei potestate adhibere licebat. Et re ipsa hoc ipsum corpus probe maceravi sive pœnitentiis, sive certa victus lectique ratione; stravi enim mihi e testaceis fragmentis lectulum, in quo cubabam summa cum voluptate, tota licet contra infremente natura: sed frustra erat hic fremitus, cui non auscultabam. Quum autem vellem corpori meo adhibere
ma-

macerationem quamdam, quæ ipsa sua asperitate magnam sui appetitionem in me ciebat, & qua putabam aliquo modo satisfacturam me pro injuriis Domino nostro in sanctissimo Sacramento illatis, five a me indigna peccatrice, five ab iis omnibus, qui in eodem Sacramento honorem ipsi debitum violant; paranti jam mihi hujus propositi executionem supremus Dominus meus edixit ne ultra progrederer, dicens: gratius sibi fore sacrificium desiderii mei, quam si illud exequerer, propterea quod ipse, qui spiritus est, sacrificia spiritus requireret: quibus dictis parui & acquievi.

LVII.
*Visio celestis
in sumptione
Eucharistia
cum prædicatione
securæ infirmitatis
gravissimæ.*

Eunti aliquando mihi ad sanctam Communionem, visa est, instar solis cujus splendorem ferre non poteram, splendere sacra Hostia, ejusque in medio Dominus noster in manu habens coronam spineam, quam paulo post Sacramenti susceptionem imposuit capiti meo dicens: accipe, Filia, coronam hanc in signum illius, qua brevi donaberis in similitudinem mei. Tunc non intellexi quid hæc sibi vellent; sed non ita multo post comperi ex iis effectibus, qui consecuti sunt, terribiles plagas mihi in capite inflatas; ita ut ex illo tempore mihi viderer caput habere circumcinctum acutissimis dolorum spinis, quibus, quoad vixero, pungi non desinam: pro quibus doloribus immortales ago gratias Deo meo, qui tantis beneficiis afficit vilem suam victimam. Verum, hei mihi! victimas, ut sæpe dico Domino meo, decet esse innoxias, quum ego contra

to-

tota noxia sim. At fateor me pretiosam hanc coronam a supremo Domino meo acceptam in majoris beneficii loco reponere, quam si maximorum Regum terræ omnia diademata mihi dono donasset: idque eo magis, quod nemo coronam hanc mihi detrahere potest, & quod sæpe hinc ad beatam adducor necessitatem vigilandi, & cum ipso, qui meus unicus amor est, colloquendi, caput meum in cervicali reclinare nequens, sicut bonus Magister meus, qui adorandum caput suum in Crucis lecto reclinare non poterat. Id me incredibilibus gaudiis afficit, quum aliquam ipsius in me similitudinem exprimi video. Volebatque Dominus, ut per hunc meum dolorem a Deo Patre suo, per merita spineæ coronationis suæ, cui meam confociabam, supplex peterem conversionem peccatorum ad meliorem vitam, & humilitatem pro superbis illis capitibus, quorum factus tam ingratus ipsi & injuriosus est.

Quodam die ex eorum numero qui ante quadragenarium jejunium geniales sunt, quinque circiter hebdomadibus ante feriam quartam cinerum, post sacram Communionem Dominus se mihi obtulit Crucem suam bajulans, sub ea insuper specie, qua Judæis ostensus est a Pilato dicente, *Ecce Homo*, totus vulneribus laceratus & sugillationibus deformatus, manante undique ipsius adorando sanguine, ac tristi lamentabilique voce dicens: nemo ne erit, quem misereat mei, quive mecum patiente dolere, & in partem venire velit dolorum meorum, inter digna com-

LVIII.
*Visio Christi
Crucem bajulantis tem-
pore Bacchanalium.*

Q q mi-

miseratione tormenta, quæ patior a peccatoribus hoc præsertim tempore? Quod in me erat, ad hoc officium ipsi exhibendum, ultro detuli, ad sacros ejus pedes provoluta cum lacrymis & gemitibus; subiensque onus prægravis illius Crucis clavorum cuspidibus undique inhorrescentis, cujus pondere opprimi me sentiebam, cœpi melius intelligere gravitatem & malitiam peccati, quod ita in corde meo detestabar, ut maluissem millies præcipitem me dare in infernum, quam vel unum peccatum sciens ac volens committere. O dignum, aiebam, omni execratione peccatum, quam detestabile es propter injuriam quam inferis supremo bono meo! Dominus autem mihi significavit, fatis non esse, quod Crucem illam bajularem; sed mihi faciendum, ut cum ipso eidem cruci affigerer, ut fida ipsi focia adjungerer particeps dolorum ejus, contemptuum, opprobriorum & aliarum contumeliarum, quas patiebatur. Continuo permisi me totam ejus voluntati in iis omnibus quæ ex me cupiebat, sinens me, pro ejus beneplacito, Cruci affigi vi morbi, qui brevi effecit, ut clavorum, quibus illa Crux tota aspera erat, aculeos sentirem doloribus acerrimis, quos non levabat alia commiseratio, quam contemtionem aliaque multa inde consecuta naturæ maxime odiosa. Sed heu! quid possem pati, quod æquaret magnitudinem criminum meorum, quæ me jugiter pudoris velut abyssu quadam absorptam tenent, ex quo Deus ostendit mihi horribilem figuram animæ peccati mortalis labe foedatæ, nec non ipsius peccati

cati

cati gravitatem quæ, in bonitatem insurgens infinite amabilem, ipsi summe injuriosa est. Hic aspectus acerbis me angit, quam omnia tormentorum genera; iis enim omnibus vellem cruciari cœpisse tamquam antidotis adversus peccata, ne in ea, quæcumque admisi, inciderem; idque vellem, etiamsi certo comperitum haberem Deum meum ex infinita sua misericordia illorum peccatorum veniam mihi concessurum, neque illis tormentis cruciandam me traditurum. Hi dolorum sensus, de quibus supra dixi, perseverare solebant in me toto genialium dierum tempore ad feriam usque quartam cinerum, quo die videbar in extremis esse, nullo mihi suppetente solatio vel levamine, quod novam dolorum accessionem non pareret: ac deinde derepente satis mihi virium ac vigoris esse comperiebam ad sacrum Quadragesimæ jejunium observandum, quod supremi Domini mei beneficio ac miseratione semper observavi; quamvis aliquando tot doloribus opprimerer, ut exercitium aliquod aggrediens mihi non viderer posse in eo ad finem usque subsistere: tum ab illo ad aliud inchoandum pergebam iisdem cum difficultatibus, dicens: O mi Deus, hanc gratiam mihi concede, ut ad finem pervenire possim: quem postquam assecuta eram, Domino agebam gratias quod tolerantis suis, quasi horologio, sic metiretur momenta mei temporis, cujus horarum singularum ita dari signum jubebat, ut illud dolorum suorum quasi rotæ circumactæ moderarentur. Et quando novæ alicujus Crucis dono mu-

nerari me volebat, ad id me præparabat affluentia blanditiarum & deliciarum spiritualium tantarum, ut illis sustinendis par futura non fuiffem, si diuturniores fuiffent: & tunc temporis dicebam: O mi amor unice, hæc omnia gaudia voluntaria abdicatione tibi in manus trado: transfer ea ad sanctas illas animas, quæ melius quam ego, iis utentur ad majorem gloriam tuam: te unum volo, propter te ipsum: subtrahe ergo mihi cætera omnia, ut te amore completar ab omni & propriæ utilitatis intuitu & voluptatis illecebra libero; & aliquando illud ipsum erat tempus, quo de industria studebat meis desideriis adversari, non secus ac sapiens peritusque director, dans mihi frui, quum pati voluiffem. Utrumque, fateor, profectum ex ipsius manu donum erat: atque omnia quæ in me contulit beneficia, ex mera misericordia contulit; nec enim ulla unquam creatura sic illi restitit, ut ego restiti, sive infidelitatibus meis, sive illo quo laborabam metu in illusiones incurrendi. Et centies mirata sum quod ille me non redigeret in nihilum. Quantæcumque meæ sint culpæ, me non privat amabili præsentia sua, sicut ipse mihi pollicitus est; sed quum ipsi aliqua in re displicui, eandem præsentiam mihi exhibet ita terribilem, ut quodvis tormentum mihi futurum esset levius, quodvis lubentius millies toleratura essem, quam divinam illam præsentiam divinæque sanctitatis subitura conspectum, post contractam alicujus peccati labem: & tunc temporis, in latebras aliquas, si penes me fuiffet, con-

ji-

jicere me voluiffem; fed vani erant mei omnes conatus, ubique enim in id, quod fugiebam, incurrebam, idque cum cruciatibus adeo horrendis, ut mihi ipfa effe viderer in purgatorio. Nihil erat in me dolore vacuum, folatium nullum, nec folatii conquirendi defiderium. Hinc in amaritudine dolorum meorum erumpebam in has voces: O quam horrendum eft incidere in manus Dei viventis! Hunc in modum meas ipfe noxas eluebat, quando ipfa fatis fidelem promptumque ad eas puniendas animum non adhibebam. Nec ullum unquam peculiare beneficium ipfius bonitas mihi impertiebatur, quod non hujusmodi tormenta præcederent; itemque poft accepta beneficia, me abforptam effe quodammodo fentiebam purgatorio humiliationum & ignominiarum, in quo ea patiebar quæ verbis exprimere nequeo; fed femper in fuma animi quiete, quæ mihi nulla re turbari poffe videbatur; quamvis partem animæ inferiorem sæpe agitent five animi mei commotiones, five inimicus meus, qui ut me perturbaret nihil non moliebatur, cum nulla fit anima contra quam valeat magis, & in qua plus lucri faciat, quam ea, quæ laborat animi perturbatione & inquietudine: talem animam fibi ipfe ludibrio habet atque ad omne bonum ineptam facit.

FINIS.

Deus fit benedictus.

Qq 3

EX-